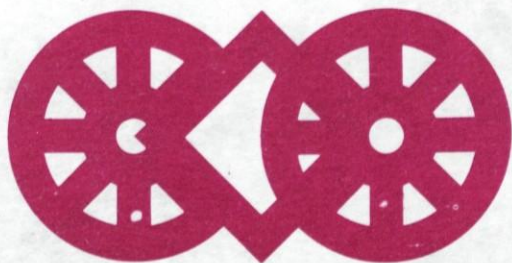

Leto XV
5
september
1989

glasilo szdl
občine
logatec

Logaške NOVICE

PRIZNANJE OBČINE LOGATEC »12. SEPTEMBER«

Prejemniki priznanj in plaket občine Logatec ter knjižnih nagrad

Delegati vseh treh zborov Skupščine občine Logatec so na 26. skupni seji sprejeli sklep o podelitvi priznanj »12 september«, Plakete občine in knjižnih nagrad za leto 1989.

Priznanja »12. september« prejmejo

Jamarsko društvo Logatec, Lovska družina Hotedršica in dr. Jože SKVARČA.

Plaketo občine Logatec prejme Frančiška KOGOVŠEK.

Knjižne nagrade za spise na naslov »ROKE« pa prejmejo: Katja CIPPERMAN, OŠ »8 talcev« Logatec, Katarina SAJOVEC, OŠ »Edvard Kardelj« Logatec, Barbara PIRC, OŠ »8 talcev« Logatec, Hedvika TRPIN, OŠ »Edvard Kardelj« Logatec, Jerneja TUŠAR, OŠ »8 talcev« Logatec, Andrej LOGAR, OŠ »Edvard Kardelj« Logatec in Nevenka KAVČIČ, OŠ »Edvard Kardelj« Logatec.

JAMARSKO DRUŠTVO Logatec je bilo ustanovljeno na pobudo občanov, ki so že imeli določene izkušnje z jamarskim raziskovanjem, 1. maja 1957 leta na svečanem zboru v Narodnem domu v Logatcu. Na ustanovnem občnem zboru je bil izoblikovan raziskovalni program, izvoljeno vodstvo društva; s tem so bili ustvarjeni pogoji za delo na terenu. Kljub nad vse skromni opremljenosti in minimalnim sredstvom za nemoteno delo so člani društva sodelovali na mnogih raziskovalnih akcijah. Med drugim so odkrili notranjsko reko Reko, ter splet podzemeljskih galerij, rogov in jezer. Odkrivali pa so tudi v drugih jugoslovanskih republikah. Najpomembnejša so odkritja v Črni gori (Duboki do – 310 m, Lipska pečina in mnoge druge, do takrat najgloblje jame in brezna v tej republici). Skrbeli pa so tudi za izobraževanje mlajših članov ter organizirali spuste za javnost v Gradišnico in Logaško jamo. V 70. letih je nova generacija članov nadaljevala z delom predhodnikov ter odkrila nadaljevanja v Kačni jami, Habečkovem breznu, Ledenici ter v mnogih drugih jamah po Sloveniji. Skupaj z drugimi slovenskimi jamarji so položili temelje za dandanašnje sodobne raziskave in uspehe, ki jih slovenski jamarji dosegajo v svetovnem obsegu. Vestno so raziskovali tudi področje občine Logatec (Hrušica, Obli vrh, Lanski vrh, Logaških ravnih itd.); med drugim so leta 1963 odkrili Logaško jamo. Leta 1965 so s prostovoljnim delom začeli z gradnjo Jamarske koče, ter je tudi odprli 1969 leta. Leta 1972 so raziskali našo najglobljo vertikalno brezno na Levpah, kjer so dosegli globlino 255 m. Sodelovali so tudi pri raziskovanju gorskih jam ter tako sodelovali pri odkrivanju Pološke jame nad Tolminom (globoko preko 700 m ter dolge več kot 3 km). Intenzivno delo pa je rodilo tudi prve odprave v tuje jame v Franciji, Italiji, Avstriji in na Poljskem (Snežna jama 710 m, Gortani 820 m). Sodelovali pa so tudi v prvi jugoslovanski odpravi v najgloblje jame sveta v Franciji (1112 m Bergerjevo brezno, 1332 m globoki Pierre St. Martin, Mirola 1100 m).

Ob vseh teh pomembnih odkritjih pa lahko rečemo tudi to, da so ves čas intenzivno sodelovali s Postajo milice Logatec in oddelkom za LO pri mnogih reševalnih akcijah. Vzorno pa je bilo tudi sodelovanje z delovnimi organizacijami in celotno družbenopolitično skupnostjo Logatec.

Lovska družina Hotedršica je bila ustanovljena 12. decembra 1945. leta za lovsko območje Hotedršice, Novega sveta, Ravnika in Žibrš.

Družina je ob ustanovitvi združila ljudi, ki so po strogih določilih svoje organizacije skrbeli za fauno na svojem področju. Z mnogimi prostovoljnimi delovnimi urami so uredili svoje lovišče in skrbeli za živali, predvsem v zimskem času, ko je zanje najtežje.

Lovci so za svojo društveno dejavnost, razne posvete ter predavanja o načinih varovanja narave v letu 1978 pričeli z gradnjo koče, ki stoji v hotenskem lovišču pod Ravnikom.

Lovstvo pomeni tudi rekreacijo, ki je združena s skrbjo za živali pozimi pripeljala člane LD Hotedršica do osmiselitve obeh načel v organizaciji smučarskih tekov »Po lovskih smučinah«, ki so jih poimenovali po Radu Pehačku, častnem občanu občine Logatec. Vsako leto privabljajo teki veliko število rekreativcev, predvsem lovcev na lovske smučine.

Dr. Jože SKVARČA je že od leta 1969 zaposlen v Zdravstvenem domu Logatec kot splošni zdravnik, ki paciente obravnava celovito v njihovem domačem in delovnem okolju. Pridobil si je zaupanje velikega števila ljudi in kot pravi družinski zdravnik je uveljavljal pri svojem delu sodobne metode medicinske znanosti.

V začetnem obdobju je moral poprijeti za vsa dela, ki so bila vezana na zdravstvo, na delo pri posodabljanju zdravstvenega doma in uveljavljanju samoupravljanja, predvsem v samem Notranjskem zdravstvenem domu Logatec in zdravstveni skupnosti. Pri svojem strokovnem delu se je srečeval z različnimi situacijami. Zaradi pomanjkanja kadra in povečanega prometa skozi Logatec je pomagal pri številnih nesrečah, ob delu se je izobraževal predvsem na področju gerontologije, sodeloval pri organizaciji tečajev Rdečega križa in usposabljanja ekip civilne zaščite ter gasilskih enot in sodeloval pri delu naborne komisije ter pri SLO in DS.

Poleg svojega strokovnega dela je predvsem v zdravstveni skupnosti občine Logatec zagovarjal sodobnejše načine dela zdravstvenih delavcev in tako zagotavljal boljše zdravstveno varstvo. Sodeloval je pri obnovi oz. pri povečanju zmogljivosti zdravstvenega doma Logatec. Zahteve po izboljšanju zdravstvenega varstva občanov Logatca pa je prenašal tudi v medobčinske zdravstvene skupnosti.

Zaupanje Logatčanov in drugih ljudi si je dr. Skvarča pridobil z vestnim strokovnim delom, s poznavanjem m. širše problematike v družini pacientov in s pripravljenostjo, pomagati ob vsakem trenutku.

Frančiška KOGOVŠEK – za življenjsko delo na področju humanitarne organizacije, je dolgoletna aktivistka Rdečega križa, predvsem na področju Krajevne skupnosti Rovte. Vseskozi je sodelovala pri delu občinskega odbora Rdečega križa. V okviru krajevnega odbora RK Rovte je organizirala krvodajalske akcije in srečanja starejših občanov.

Kulturna skupnost Logatec in Nedeljski dnevnik vabita mlado in staro in vse na

OSINO PODOKNICO

Ta bo 14. septembra 1989, ob 20. uri v Dolnjem Logatcu.

Podokničar Franc Pestotnik bo ob zvokih zabavno-instrumentalnega ansambla »Marela«, Logaškega okteta in ljudskega godca šel »v vas« k Marici Tršarjevi.

Veselo in prijetno bo tega večera okrog Tršarjeve hiše ob Potoški cesti 1 v Dolnjem Logatcu.

Logaški gostinci obljublajo svojo najboljšo ponudbo.

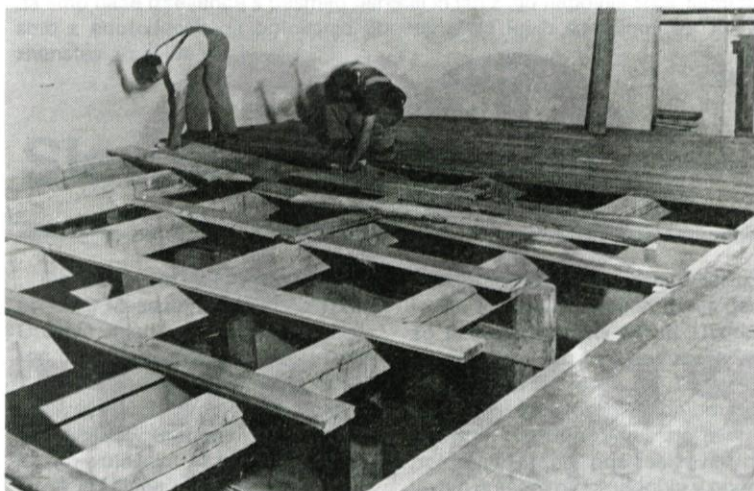
Program prireditev ob občinskem prazniku**»12 september« v letu 1989**

2. 9. 1989 ob 20.00 uri
– Zabavni večer s plesom in šaljivim tekmovanjem **Žibrše pri Gasilskem domu.**
3. 9. 1989 ob 8.00 uri
– Turnir v hitropoteznem šahu – Narodni dom **KS Naklo.**
6. 9. 1989 ob 19.00 uri
– Odprtitev razstave grafik Miligoja Dominka ter literarni večer z Brankom Hofmanom – **Matična knjižnica Logatec.**
8. 9. 1989 ob 17.30 uri
– Nastop možarotek iz Logatca
19.00 uri
– **Nočni tek po ulicah Logatca** – za trgovino Mercator **KS Naklo.**
– **Obrtni dan** – **KS Naklo**
9. 9. 1989 ob 8.30 uri
– Občinski turnir v malem nogometu: zaključek turnirja s tekmo Debeli – Suhi ter z glasbo in plesom – **KS Tabor.**
- 18.00 uri**
– **Logaška noč** – Folklorno zabavna prireditev – **KS Naklo.**
10. 9. 1989 ob 14.00 uri
– **Slavnostna seja Skupščine občine Logatec**
Parada gasilcev ob 90-letnici,
Odprtitev Doma krajevne skupnosti.
Razstava slikarja Dominika Bizjaka in predstavitev kulturne dejavnosti pobratene občine Repentabor.
Družabno srečanje – **KS Rovte.**
12. 9. 1989 ob 18.00 uri
– Koncert Godbe milice – na vrtu penziona »Krapan«.
14. 9. 1989 ob 20. uri
– Osina podoknica pred hišo Tršarjevih ob Potoški cestvi Dol. Logatcu – folklorno kulturni in zabavni večer, ki ga prirejata Nedeljski dnevnik in logaška kulturna skupnost v sodelovanju s podokničarji, narodno zabavnim ansamblom Marela in Logaškim oktetom.
15. 9. 1989 ob 11.00 uri
– Odprtitev trgovine Lesnina – Mavrica.
15. 9. 1989 ob 19.00 uri
– 24 ur košarke – **KS Vrh.**
17. 9. 1989 ob 9.00 uri
– Finale občinskega prvenstva v tenisu v grajskem parku – **KS Tabor**
30. 9. 1989 ob 16.00 uri
– Smučarski skoki za pokal Elektrotehne na Sekirici – **KS Naklo.**

Obnovitvena dela v Narodnem domu

Z obnovitvenimi deli, ki zajemajo prenovo odra, garderobe, odrskega skladišča in drenaže ob stavbi, smo pričeli meseca avgusta, končana pa naj bi bila do občinskega praznika.

Vrednost opravljenih del znaša po predračunu iz aprila 1989 180 milijonov din. Ker nismo imeli dovolj finančnih sredstev, smo se odločili, da bomo poprosili za pomoč delovne organizacije in občane krajevne skupnosti NAKLO.

Obnova odrskih tal

Zahvaljujemo se že zdaj vsem delovnim organizacijam, ki so nam pomagale predvsem v materialni in storitveni obliki: KLI, VALKARTON, Mercator – KZ, TOZD GG, TOK GG, KONFEKCIJA, GRADNIK in NOTRANJKA, sindikalnim organizacijam Valkartona, Postaje milice in VVZ Kurirček ter posameznikom:

Piglič Viktor, Kričko Stojanka, Osterc Majda, Petrovčič Mira, Djulic Milan, Varga Vida, Bolčina Marija, Nagode Julka, Molik Majda, Trpin Francka, Obreza Just, Klančar Marija, Klančar Alojz, Godnjavec Bernarda, Slavo Ludvik, Kogoj Anica, Istenič Marija, Kovačević Gina, Mesec Zofka, Eržen, Pogorevc Anton, Rozman Nežka, Sartori Ana, Verbič Ida, Klavžar Anica, Pečkaj Andrej-Marija, Nagode Janez, Fortuna Janez, Grom Jože, Meze Frančiška, Mlakar Marko, Istenič, Markelj, Corn Vinko, Istenič Ivanka, Mihevc Franc, Opič Branko, Oblak Samo, Oblak Bogdan, Leskovec Viktor, Maticič Stane, Leskovec Nuška, Tršar Drago, Petelin Marija, Oblak Janez, Brus Franc, Korenč Franc, Maček Jože, Maček Sonja-Zvone, Muček Jože, Bogataj Dolfe, Piškur Kati, Pivk Pavla, Kogovšek Franc, Kobal Mojca, Nerad Dušan, Rupnik Rajko, Likar Miroslav, Vujič Branislav, Antončič Natalija, Kmet Rudi, Lukanič Frerk, Blatnik Slavko, Osmičević Esad, Kukič Slobodan, Znidaršič Mirjam, Marković Milivoj, Meden Viktor, Kreuh Marjana, Krstič Mičo, Rančov Janja, Tekavc Marjeta, Hren Stefan, Mihevc Pavel, Mihevc-Gregorič Cilka, Modrijan Janez, Brenčič Slavko, Župančič Marija, Grum Franc, Mihevc Janez-Mara, Župančič Jože, Černe Vinko, Fečur Andrej, Gutnik Aljoša, Gantar Marija, Križaj Janez, Čamerik Rudolf, Určancič Jože, Urbančič Nuša, Urbančič Irena, Gantar Ivan, Verbič Drago, Tomažin, Kunc Vinko, Kunc Tanja, Hrovatin Jurij, Pavu-nec Jože, Knez Kolja, Modic Ivan, Menart Slavko, Menart Brane, Vidmar Marjan, Mihevc Rozalija, Mihevc Ana, Moljk Tilka, Maček Vincenc, Mihevc Andrej, Mihevc Nada, Leskovec Štefka, Mihevc Vinko, Mihevc Jožica, Mulec Tomaž, Meze Samo, Hristič Jelena, Lampe Martin, Klemenčič Jožefa, Rupnik Frančiška, Oštr Stojan, Milner Vinko, Kum Anton, Arhar Jana, Mlakar Ana, Pavlin Ivanka, Zanoškar Bo-

ris, Herič Marija, Brancelj Jani, Smrtnik Tomaž, Jereb Boris, Jungič Mira, Marković Jožica, Kozlarič Mojca, Petoš Milan, Verbič Ivan, Brenčič Ivanka, Osojnik Dušan, Marolt-Bajc, Gregorič Jože, Kenk Stanka, Debenc Marija, Istenič Andreja, Rupnik Vera, Djulic Ismeta, Vidmar Marjetka, Podobnik Nada, Slabe Vinko, Hasanagić Huse, Kralj Greta, Heogelli Nada, Stojko Milan, Tratnik Vera, Ciglaric Rudi, Stanojevič Dina, Jereb, Merdanovič, Kavčič Marija, Kobal Jože, Šemrl, Rihberger, Nagode Tine, Kunc Zofka, Pakiž Stane, Tršar Valerija, Tršar Ana, Rupnik, Bogataj Ivan, Petkovič Vaso, Stojčević Iva, Urbas Franc, Fortuna Zdenka, Rehberger Julijana, Kavčič Marko, Rupnik Reza, Lukman Miran, Kavčič Pepca, Prezelj Vojko, Peček Branko, Tomažič Marjan, Maticič Stanislav, Artič Vinko, Kolačko Andrej, Šmuc Kostja, Mihevc Vinko, Eržen Janez, Podjed Janez, Vidmar Franc, Gruden, Mihevc, Perko Janez, Premrl, Jaksetič, Čeplak, Antičević, Perko Jože, Došlič, Došen, Tominec, Rahne, Cvetaš, Utenkar, Podlinšek, Sokovič, Albreht, Grom, Pinterič, Znidaršič, Trojar, Žigon, Kašnik, Škrli, Meze G., Trg. Mojca, Justin, Grapulin, Jereb, Dragič, Lukan, Korenč, Ismaili, Kalin Kati, Gantar Joža, Meze Gregor, Tršar Marica, Turk Mito, Kogoj Franc, Rožmanec Andrej, Rehberger Stefan, Turk Janez, Kos Alojz, Kogovšek Tončka, Petrovčič Djurdja, Malnar Milka, Bernjak Miro, Ševčet Franca, Gregorič Arinka, Damjanovič Tomislav, Bogataj Fani, Petkovšek Damjan, Bošnjak Dragica, Dežman Zdenka, Juršič Stefan, Tivan Marija, Puppis Franci, Okršnar Bogomil, Albreht Amalija, Stražišar Janez, Rus Marjan, Tekavc L., Ajdič Bogo, Vladič Ante, Simčič Marjan, Ferjančič Miha, Markelj Marjan, Sark Slavka, Jug Vladimir-Alenka, Kajtna Jože-Ivanka, Boganjil, Petrovčič, Petrovčič, Oblak, Meze Božo, Mrvoš, Petrovčič M.

Zaradi letnih dopustov smo akcijo zbiranja sredstev v KS prekinili in jo bomo nadaljevali v septembru. Odločili smo se, da bodo predstavniki KS obiskali sleherno gospodinjstvo. Celotno poročilo o opravljenih delih in o pomoči delovnih organizacij in občanov bomo objavili v naslednjih Logaških novicah.

Na Petkovec po asfaltirani cesti

Na osnovi srednjeročnega plana 1986–1990 Samoupravne komunalne interesne skupnosti občine Logatec in plana KS Rovte smo v avgustu 1988 začeli s pripravami za posodobitev ceste Sivec–Petkovec v dolžini 2 km. V začetku septembra 1988 smo skupaj s KS Rovte sklicali na Petkovcu zbor vaščanov Petkovca in se z njimi dogovorili za program posodobitve omenjene ceste in za njihovo sofinanciranje.

V mesecu oktobru so se pod vodstvom gradbenega odbora in Samoupravne komunalne interesne skupnosti občine Logatec lotili zemeljskih del – razširitve cestišča, izkopa jarkov za propuste vode, odstranjevanja humusa na cestišču in gradnje betonskih propustov. Vaščani so ta dela opravili prostovoljno, zbrani denar pa so uporabili za nakup betonskih cevi, betona, za vrtnje, miniranje, prevoze materiala in

Samoupravna komunalna interesna skupnost občine Logatec naj bi v letu 1989 zagotovila sredstva za posodobitev ceste Sivec–Petkovec v dolžini 1,4 km, za preostali del pa naj bi vaščani prispevali v prostovoljnem delu in denarju. Na osnovi dogovora so vaščani v preteklem letu zbrali v 3 obrokih 36,8 milijona dinarjev, ki so se uporabili izključno za pripravo posodobitve ceste.

drugo. Tako je bilo odrinjenih in odpelanih nad 5000 m³ neuporabnega materiala in dovoženega nad 4000 m³ tampona. Vsa ta dela so vaščani s pomočjo strojev, traktorjev in avtoprevoznikov opravili sami pod vodstvom gradbenega odbora, ki je dela vodil strokovno in učinkovito. Tako so bila v veliki večini zemeljska dela opravljena v oktobru in novembru 1988. Februarja so se dela nadaljevala.

Novi prostori postaje milice

16. junija 1989 se je tudi uradno uresničila dolgoletna želja miličnikov postaje milice Logatec, ki so mnogo let delali v neustreznih in zdravju škodljivih poslovnih prostorih. Preselili so se v zgradbo Nova vas 15, ki je bila v dobrih šestih mesecih obnovljena in pripravljena za delo. Ob tem velja zahvala tako združenemu delu občine Logatec kot tudi obrtnikom, ki so opravljali posamezne storitve, saj brez skupne pomoči ne bi bilo delo dokončano. Posebna zahvala velja tudi neutrudnemu predsedniku gradbenega odbora Emilu RO-KAVCU, brez katerega delo ne bi bilo v roku opravljeno.

Jože Selšek

aljevala. Istočasno pa se je nadaljevala tudi akcija z biranja finančnih sredstev. Predstavniki vaščanov in KS Rovte so skupaj s predstavnikom SKIS občine Logatec februarja pred sprejemanjem ZR 1988 obiskali delovne organizacije v Logatcu in jih kasneje tudi pisмено zaprosili za finančno in materialno pomoč, kajti njihova želja je bila zgraditi cesto v dolžini 2650 m. Ob podpori organizacij združenega dela občine Logatec in delni podpori Kmetijsko gozdarske zadruge »SORA« Žiri jim je načrt tudi uspel. Največji prispevek je dala TOZD VALKARTON in GG – TOK Logatec, zatem pa še delovne organizacije KLI Logatec in

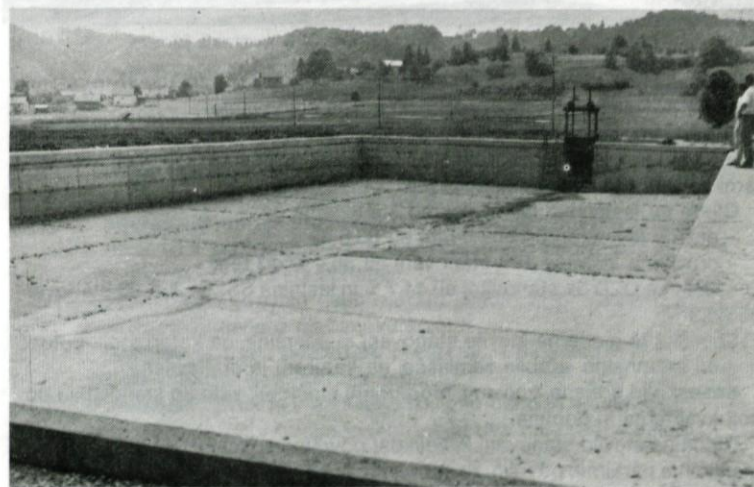
GRADNIK Logatec, ki so prispevali sredstva v materialu in storitvah.

Po cenah iz februarja naj bi cesta v dolžini 2000 m stala 480 milijonov, v celotni dolžini pa 650 milijonov. Zaradi inflacijskih gibanj in postopnega plačevanja opravljenih del se je ta znesek povečal in dosegel do konca maja višino blizu 1 milijarde dinarjev. K temu znesku so vaščani prispevali v delu in denarju nad tretjino potrebnih finančnih sredstev, kar je edinstven primer v zadnjih letih. Ob otvoritvi ceste 13. avgusta 1989 so se javno zahvalili vsem za izkazano pomoč in niso skoparili s pohvalnimi besedami.

Viktor KRMAVNAR

Zakasneli ali ravno pravšnji čas rekonstrukcije še zadnjih kilometrov neasfaltirane ceste od Logatca proti Žirem

Bazen na Marekah že ... vode pa še ne – (10. avgusta)

Dom zavzetih ljudi

Maja 1986 so vaščani Rovt izglasovali krajevni samoprispevek za petletno obdobje (1986 – 1991). Program samoprispevka, za katerega so se ljudje opredelili na referendumu, vsebuje dvojje:

- adaptacijo šole Log Zaplana, ki je bila v letu 1986 z znatno pomočjo vaščanov Ložanske doline tudi izvedena,
- izgradnjo doma krajevne skupnosti Rovte.

Referendumi za krajevne samoprispevke so hkrati potekali v vseh KS logaške občine in bili uspešni

povsod, razen v KS Naklo. Vsi programi krajevnih samoprispevkov so bili pripravljeni na podlagi dveh predvidenih virov financiranja: vir sredstev izglasovanih krajevnih samoprispevkov in dodatno sofinanciranje programov iz sredstev OZD, ki naj bi jih združevale v skladu s sprejetim aneksom k temeljem srednjeročnega plana SKIS občine Logatec. Ker program krajevnega samoprispevka v KS Naklo ni bil izglasovan, so OZD občine Logatec podpisale aneks o združevanju sredstev za obdobje 2 let in pol (namesto za

obdobje 5 let). Že na začetku izvajanja programa krajevnega samoprispevka so se pojavile večje težave – ob ponovnem vrednotenju programov je bilo ugotovljeno, da se bodo morale krajevne skupnosti skupno dogovoriti za prioriteto izvajanja posameznih delov programov, ki bodo sofinancirani tudi iz sredstev, ki jih združujejo OZD prek aneksa. Ugotovljeno je bilo, da celotnih programov namreč zaradi nerealnega vrednotenja ne bo mogoče izvesti. Na skupnosti krajevnih skupnosti je bilo dogovorjeno, da se z gradnjo doma krajevne skupnosti Rovte prične takoj po dokončanju avtobusne postaje v Hotedršici. Tu velja izraziti vso zahvalo za izkazano razumevanje vseh krajevnih skupnosti, ki so dale prednost naši investiciji. Zavedamo se, da smo to investicijo lahko pričeli in dokončali le ob skupni podpori vseh krajevnih skupnosti. Za ta namen naj bi se porabila vsa sredstva aneksa v letu 1988, vendar je bilo potem na skupnosti krajevnih skupnosti sklenjeno, da Rovte uporabijo še sredstva aneksa, zbrana v prvih treh mesecih letos.

Že v drugi polovici leta 1987 so se v Rovtah začele aktivne priprave na pričetek gradnje doma. Ena izmed najtežjih začetnih nalog je bila izbira projekta. Težko je bilo namreč uskladiti vse želje in potrebe z dejanskimi možnostmi. Projekt za dom je izdelal RPC Idrja TOZD atelja za projektiranje.

Ker je bila gradnja doma negospodarska investicija, je bilo treba pred pričetkom gradnje zagotoviti polovico predračunskih sredstev za celotno investicijo, hkrati pa je bila zaradi predvidenih podražitev tudi problematična zagotovitev finančnih sredstev iz tekočega priliva samoprispevka in aneksa za preostalo polovico investicije. Zaradi predvidenega primanjkljaja finančnih sredstev se je gradbeni odbor ob pričetku gradnje z izvajalcem del DO Gradnik Logatec TOZD Gradnje dogovoril, da bodo vaščani izdelali in

postavili ostrešje v lastni režiji. Tako so Gradnikovi delavci že konec marca 1988 pričeli z delom. V začetku gradnje je bilo precej nepredvidenih težav in dodatnih stroškov zaradi množice komunalnih vodov, ki so potekali ravno čez gradbeno parcelo. DO Gradnik je za delo v Rovtah izbral posebno skupino delavcev, v kateri je delalo veliko delavcev domačinov. Tako so dela opravljali še z večjo zavzetostjo in ustreznim odnosom do lastnega kraja. Pri razreševanju tekočih problemov nam je bil v veliko pomoč strokovni nadzor Zavoda za načrtovanje Vrhnika.

Hkrati s pričetkom gradnje je v krajevni skupnosti stekla nabiralna akcija lesa. Kljub temu, da je skoraj istočasno podobno akcijo izvajalo tudi gasilsko društvo Rovte, so les darovali vsi, ki so bili zaproseni.

Nemalokje smo slišali besede: »Zakaj pa ne? Saj bo dom vendar naš!« Tako je bilo zbranih 120 m³ lesa po specifikaciji, ki je bila izdelana za potrebe celotne konstrukcije ostrešja. Les so prispevale tudi OZD: GG TOZD Logatec, KZ Sora Žiri in Mercator TOZD posestva – skupaj 30 m³, GG TOK Logatec pa je odpisal celotno biološko amortizacijo za darovani les – last zasebnikov. Kmetijska zadruga Logatec pa nam je brezplačno zrezala skoraj vse deske, ki so služile za podeskanje ostrešja. Ves les je bilo treba zvoziti skupaj in izdelati trame. Že v začetku julija je bilo z masovnim sodelovanjem vaščanov zvezano in postavljeno ostrešje, nakar je bilo treba še celotno ostrešje podeskati. Delovna organizacija Gradnik je glavna dela opravila do konca lanskega leta. Letos so potekala še dela znotraj objekta: polaganje parketa in montaža instalacij, ureditev okolice objekta pa vaščani postopoma izvajajo sami ob strokovni in materialni pomoči Cestnega podjetja Ljubljana – TOZD za vzdrževanje.

Finančni potek investicije:

Dokončana je soseska S – 1 v Logatcu

Malo manj kot pred 10 leti se je porodila ideja, da je treba v Logatcu zgraditi, poleg dotedanjih stanovanjskih sosesk, še eno – novo, za potrebe stanovanj logaških občanov – delavcev, predvsem pa za trg. Opredelitev, da je soseska S-1 namenjena za trg je bila s planskimi dokumenti podprta in sprejeta.

Graditev sama se je pričela v letu 1981. Prvih 28 ključev so stanovalci dobili v septembru 1982. Tempo gradnje je bil v začetku velik, pozneje pa se je zaradi različnih gospodarskih vzrokov upočasnil.

Tako sta bila dva stolpiča vseljena v letu 1982, v letu 1983 ni bilo vselitve. Nadaljnji je bil vseljen v letu 1984, v letu 1985 zopet dva, konec leta 1986 o. v začetku 1987 zopet dva, konec leta 1987 dva stolpiča, v letu 1988 en stolpič in zadnji bo vseljiv po 15. septembru letos. Urejanje okolice te soseske pa se bo nadaljevalo še v jeseni. Soseska bo tako celovito zaključena in bo vsebovala poleg stanovanjskih prostorov še prostore za otroški vrtec, gostinski obrat – trgovino, skupne prostore za delovanje hišne samouprave, dve kurilnici na trdo gorivo in zaklonske za 300 oseb.

Nekaj statističnih podatkov.

Soseska ima 11 stolpičev, 314 stanovanj v skupni izmeri 15737 m² stanovanjske površine, oz. v povprečju 50 m² na stanovanje.

Otroški vrtec v izmeri 450 m², gostinski prostor v izmeri 75 m² (sedaj trgovina Mojca). Prostor za delo KS 75 m², zaklonske za 300 oseb, dve kotlarni za potrebe ogrevanja soseske.

Glede na lastništvo lahko delimo stanovanja na:

- etažne lastnike 200 stanovanj ali 63,6 %,
- družbena lastnina 114 stanovanj ali 36,4 % od tega
- lastnina OZD 51 stanovanj ali 44,7 % in lastnina SSS in JLA 63 stanovanj ali 55,3 %.

Soseska je glede na število stanovanj in površine, na kateri stoji, gotovo najbolj racionalno izrabila zemljišče, na katerem je postavljena.

Soseska je grajena z novimi, modernimi elementi, zato so stanovanja dovolj kvalitetna in udobna.

Glede na število stanovanj in velikost površine soseske, pa se že čuti pomanjkanje parkirnih površin; za naprej bo treba zgraditi v bližini ustrezno število garaž za potrebe soseske.

Rajko Rupnik

PRIHODKI

I. Samoprispevek:

din

del sredstev iz leta 1986	12.000.000
celotno leto 1987	34.544.100
celotno leto 1988	62.760.947
od 1. 1. 1989 do 31. 7. 1989	152.330.360

Skupaj: 261.635.407

II. Sredstva aneksa:

din

leto 1988	391.800.000
od 1. 1. 1989 do 31. 3. 1989	203.400.000

Skupaj: 595.200.000

III. Obresti: 223.067.773

Vse skupaj: 1.079.903.180

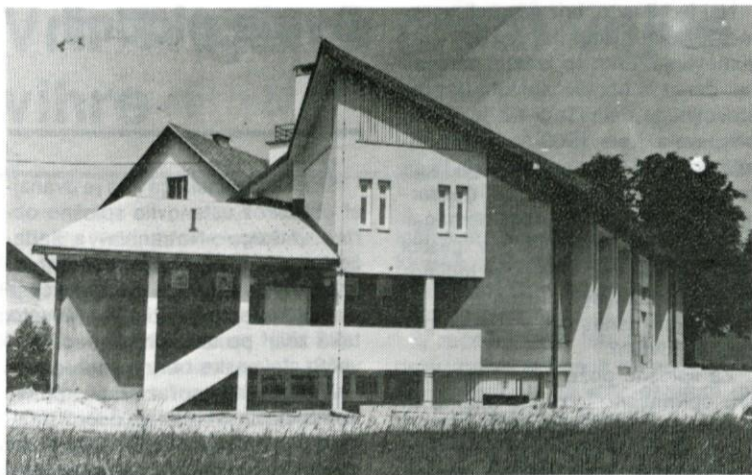
ODHODKI:

leto 1988	556.289.000
leto 1989	248.313.180

Skupaj: 804.602.180

Razpoložljiva finančna sredstva

31. 7. 1989: 275.301.000

Ob tem pripominjamo, da bo treba DO Gradniku v kratkem plačati še zadnjo situacijo za dokončno opravljenega dela, nekaj stroškov pa bo tudi z dokončno ureditvijo okolice doma.

Za lažjo oceno navajamo naslednje podatke:

Predračunska vrednost investicije februarja 1988 je bila v višini 476.800.000 din, kar znaša valorizirano na -mesec julij 1989 7.537.208.000 din.

Prispevek občanov v delu in materialu je februarja 1988 znašal 35.120.000 din, kar znaša valorizirano na mesec julij 1989 555.247.000 din.

Kljub temu, da smo velikost objekta zastavili precej bolj skromno od prvotnih načrtov, nam revalorizirana vrednost investicije pokaže kar precejšnjo vrednost vloženih sredstev. Dom krajevne skupnosti je v bistvu večnamenska dvorana z osnovnimi spremljajočimi prostori. Uporabljala ga bo šola za potrebe telovadbe, kulturno društvo in šport-

no društvo. Vse te namene je bilo pri zasnovi objekta izredno težko usklajevati. Zaradi večnamenskega značaja dvorane, bo tudi opremljanje dvorane zahtevnejše. Za financiranje opreme zaenkrat ni drugih finančnih sredstev, razen sredstev krajevnega samoprispevka. Vaščani bodo samoprispevek plačevali še 2 leti, mesečno pa se iz tega naslova zbere 30.000.000 din. Za pomoč pri financiranju opreme smo preko občinske kulturne skupnosti zaprosili republiško kulturno skupnost. Želimo si, da bi dom zaživel čimprej z vsemi funkcijami, v skladu z načrti, hkrati pa se zavedamo zaostrenih ekonomskih razmer na vseh področjih.

Ob tej priložnosti se zahvaljujemo vsem OZD, ki so združevale finančna sredstva prek aneksa, in vsem, ki so še dodatno prispevali v materialu ali delu. Enako se zahvaljujemo vsem krajanom za pomoč v materialu in delu, občinskemu vodstvu pa za izkazano moralno podporo pri aktivnostih.

GRADBENI ODBOR

Zveza komunistov Slovenije po meri demokracije

Na to temo je bila dne 22. junija 1989 v Logatcu izpeljana javna tribuna. Šlo je za predstavitev programa o prenovi ZK Slovenije, ki je v predkongresnem obdobju v javni razpravi. Program ZK sta, ob sodelovanju občinstva, tehtali dve omizji, in sicer: omizje predstavnikov ZK in omizje predstavnikov alternativnih skupin in gibanj. Tribuno je vodil profesor doktor Matjaž Boštjan Zupančič, javnost pa sta o njen neposredno obveščala televizija in radio ter tisk.

Logaška in širša javnost sta se mogli po tej poti, poleg številnih drugih oblik in priložnosti, na poseben način seznaniti z vsebino in namenom bodočega programa ZK Slovenije. Za osvežitev spomina naj navedemo, da program izhaja iz vprašanj, ki si jih zastavljajo slovenski komunisti: kje smo, kaj hočemo in kako to doseči? Njihov programski odgovor pa je: Smo v svetu, ki nas povezuje, svet večne resnice mineva, obdaja nas kriza, navdajata pa strah in upanje. Zato komunisti hočejo: svobodo, demokracijo, politični pluralizem, ekonomsko učinkovitost, socializem, Jugoslavijo, Evropo in dobro družbo. Vse to pa bo doseženo z uveljavitvijo članov ZK, demokratičnimi odnosi, s kulturo dialoga, z odprto kadrovsko politiko, pametno in prožno organiziranostjo, novim razumevanjem, prenovu usposabljanja in izobraževanja, novimi metodami političnega dela, novo vrednostno strategijo, z drugačno socialistično zvezo in s podporo vseh, ki že delajo tako.

Marsikaj je bilo moč slišati in marsikoga videti na javni tribuni. Program ZK je kar dobro vzdržal preizkušnjo, četudi omizje njegovih zagovornikov ni bilo posebno enotno in so ga nasprotniki povečini najprej potrjevali, kasneje pa izpodbijali, vendar ne toliko z vsebinskimi trditvami, bolj z dvomi: ali misli partija resno, ali ne gre za prevaro itd. Z vsebinskega vidika kaj globokoumnega na tej prireditvi sam program in z njim ZK nista pridobila, bilo pa je izpostavljenih nekaj pobud, takih, o katerih velja razmisliti in takih, nad katerimi se je treba zamisliti. Poseben prispevek je dalo tudi občinstvo tako tisti del, ki se je oglasil prek mikrofonov, in prav tako tisti del, ki je s strani stresal svojo jezo (sovražstvo?) na komuniste in »boljševike« – tudi žaljivk in groženj ni manjkalo.

Ne glede na to, je prireditev dosegla svoj namen, hkrati pa nakazala, da bo uveljavljanje prenove ZK tudi v političnem prostoru logaške občine dolgotrajno in naporno delo.

Viktor Šen

SKUPŠČINA OBČINE Logatec
OŠ TO Logatec

RAZPISUJE JAVNO LICITACIJO

za prodajo osnovnega sredstva. Gre za terensko vozilo VAZ kampanjola, letnik 1982, prevoženih 15.000 km.

Izključna cena je 30.000.000 din.

Javna licitacija bo dne 20. 9. 1989, ob 15.00 uri, na dvorišču SO Logatec, Tržaška 13. Ogled avtomobila bo možen eno uro pred licitacijo.

Interesenti morajo pred pričetkom licitacije plačati varščino v višini 10 % izključne cene. Varščina se po končani licitaciji vrne.

Kupnino je treba plačati ob prevzemu vozila. Rok prevzema je takoj po licitaciji. Prodaja se izvede po sistemu VIDENO – KUPPLJENO.

Prometni davek ni vračunan v izključno ceno, plača ga kupec sam.

Dodatne informacije lahko dobite po tel. št. 741-303.

PETROL GOSTINSTVO
TOZD MOTEL LOM LOGATEC
Notranjska c. 73

objavlja na podlagi sklepa delavskega sveta

javno licitacijo

za prodajo osnovnih sredstev

Zap. št.	Naziv osnovnega sredstva	Izključna cena
1.	kombi Zastava 850 letnik 1982 (nevozen in neregistriran)	4.500.000.-
2.	okno z roletom dim. 1,40x1,00 m (rabljeno)	800.000.-

Javna licitacija bo v sredo, 20. 9. 1989, ob 10. uri na Lom I. Ogled je istega dne od 8. do 10. ure.

Interesenti morajo pred pričetkom licitacije plačati varščino v višini 10 % od izključne cene. Neuspešnim kupcem bomo varščino vrnili po končani licitaciji.

Predstavniki pravnih oseb morajo predložiti pooblastilo in peti izvod virmana o plačani varščini.

Kupnino je treba plačati ob prevzemu. Rok prevzema je 5 dni po licitaciji, sicer kavicija zapade.

Prometni davek ni vračunan v izključno ceno in ga plača kupec. Dodatne informacije lahko dobite dva dni pred licitacijo po telefonu št. 061 741-111

Gasilsko društvo Rovte ob 90-letnici

Jubilejne obletnice vabijo ljudi, da se ozirajo skozi čas in preudarjajo minula doživetja. Gasilci iz Rovt bodo ob visokem jubileju presodili, ali so postorili vse, kar so zasnovali in česar so se lotevali. Kje so ostali na pol poti, kaj je ostalo nedognano za jutrišnji dan.

Lahko smo ponosni nanje, saj so bili med prvimi v Sloveniji, ki so pred dawnimi devetdesetimi leti ustanovili gasilsko društvo. Bilo je ... Kako je bilo, kako se je društvo razvijalo – o tem smo se pogovarjali s tovarišem Francem Trčkom predsednikom gasilskega društva iz Rovt.

Tovariš Trček, kako potekajo priprave na 90. obletnico?

S pripravi na jubilej smo pričeli že pred letom dni. Sprva smo hoteli organizirati parado s proslavo 23. junija letos. Zaradi občinskega praznovanja, ki bo letos v Rovtah, smo prestavili vse dogajanje na 10. september. Tako bo v soboto, 9. septembra slavnostna seja GD, na kateri bodo podeljena občinska priznanja posameznikom in društvom, ki sodelujejo z nami. V nedeljo pa bo ob 14. uri parada s slavnostnimi govori in podelitvijo republiških priznanj. Na paradi bo sodelovalo 15 društev. Po paradi pa bo, kot se spodobi, velika vrtna veselica.

Pravijo, da je dokumentacija o razvoju društva izgubljena in da do 1945 obstaja le ustno izročilo, kaj se ve o ustanovitvi društva?

Dokumentacija je izgubljena. Ostala so pričevanja ljudi.

Pobudnik za ustanovitev našega društva je bil Kunc Franc. Pomagal mu je Kogovšek Franc. Pridružil se jima je še več drugih članov. Ko je bilo društvo ustanovljeno, je bila kupljena tudi ročna brizgalna. S to brizgalno so člani društva doživeli prvi ognjeni krst leta 1903, ko je gorelo pri Francu Lukanu na Praprotnem brdu. Kasneje je ta brizgalna romala na Medveje brdo.

Kako dolgo so Rovtarji čakali na gasilski dom?

V tistih časih so gasilci hranili gasilno orodje vsepovsod, med drugim tudi pri birtu, Kogovšek Francu.

Lahko rečemo, da so bili naši gasilci napredni, saj je bil prvi gasilski dom zgrajen že v letu 1901/1902. To pa je dobri dve leti po ustanovitvi.

Mnogi dogodki so v razvojni poti društva vezani prav na nakup brizgalne. Nakup nove brizgalne je angažiral vse krajanje.

Leta 1906 je društvo kupilo novo ročno brizgalno. Za tiste čase namodernejšo, saj je bila kupljena na gasilski razstavi na Dunaju. To brizgalno imamo še danes in če bi bilo potrebno, lahko z njo še gasimo. Posebno pomembno pa je bilo za društvo leto 1930, ko so prišle na tržišče prve motorne brizgalne. Naši predhodniki so bili zelo podjetni, saj so, kljub globoki krizi, ki je trajala že nekaj let, uspeli kupiti prvo motorno brizgalno. Izdelana je bila v Strojnih livarnah v Ljubljani. Po zaslugi takratnega načelnika društva Merlak Antona, je ta brizgalna ostala. Merlak jo je skril med vojno v svojo klet, ročno pa je pred Italijani skril ustanovitelj društva, Kunc Franc. Sploh pa je vojna popolnoma razbila društvo. Ostalo je skoraj brez opreme, tako da je bilo poleg skritih brizgal na koncu le še nekaj metrov cevi. Od leta 1945–1955 je bilo nabavljene nekaj zasilne opreme, tako, da so gasilci lahko stopili v akcijo.

Gasilski dom v Rovtah je prostoren – dve garaži? sejna soba, dve stanovanji. Kdaj in kako ste ga zgradili?

Prvi razgovori so stekli leta 1955. To je tudi letnica, ko smo začeli dom graditi. Dom se je gradil s prostovoljnimi prispevki krajanov, dotacijo občine in Kmetijske zadruga. Brez razumevanja in dela krajanov ga ne bi bilo.

Nove brizgalne, gasilski dom in lansko leto novo gasilsko vozilo za desetino na Petkovcu. Vse to je bilo kupljeno s precejšnjim prispevkom krajanov.

Naj je bil avto, brizgalna ali oprema – nikdar nismo naleteli na nerazumevanje. Tako so krajanje darovali les, denar in opravili nešteto ur prostovoljnega dela. Tudi KZ je veliko prispevala. Leta 1960 so nam podarili Unimog. Na tem mestu pa bi se rad zahvalil KLI-žaga in TOK gozdarstvo Logatec, ki so nam pomagali lani, ko smo kupovali nov gasilni avto za Petkovce. TOK pa je tudi pokrovitelj letošnjega praznovanja.

Ali bi bili danes kps vsakemu požaru v Rovtah?

Za splošne požare smo zelo dobro opremljeni. Trenutno imamo tri avtomobile, tri motorne brizgalne, preko 1000 m² cevi, okrog 300 m C cevi in vso dodatno opremo. Na Petkovcu deluje usposobljena desetina, ki ima prostore v novem domu. Moram omeniti, da je skozi samo naselje v Rovtah pritisk šibek, zato bi v primeru požara prišli še kako prav potoki in vodnjaki.

Tovariš Trček, dolgo ste že predsednik društva. Uspešno ga vodite, saj je moderno opremljeno za gašenje vseh požarov. Na srečo jih ni veliko. Povejte, ali je to posledica večje preventivne osveščenosti krajanov?

Gasilsko društvo Rovte se trudi, da bi krajanje ravnali preventivno. Zato večkrat opozarjamo na nepravilnosti. Naša ekipa opravi, z gotovimi presledki, preventivne preglede hiš in tudi svetuje. Moram reči, da se je stanje na področju preventive bistveno izboljšalo, saj že nekaj let v Rovtah ni bilo požara zaradi malomarnosti. Največkrat je vzrok strela. Zadnji večji požar je bil 25. 7. 1984, ko je strela udarila v gospodarsko poslopje pri Istenič Francu. Posredovali smo, tako, da se požar ni razširil še na stanovanjski del.

Danes ima društvo 93 članov in 15 članic. Kako pa je z mladino?

V društvu je aktivnih 20 pionirjev – kar dve desetini. Moram poudariti, da se mladi zavedajo potrebe po gasilstvu, zato pristopajo v naše vrste. Zanje je organizirano izobraževanje. Udeležujejo se tekmovanj in srečanj. Menim, da se na ta način ni bati prihodnosti gasilstva v Rovtah. Eno pa je, da smo tako dolžni ravnati – tudi zaradi naših dedov, ki so že pred devetdesetimi leti vedeli, kaj morajo storiti. Delo in uspehi naj ob obletnici govore sami. Pomembno se mi zdi, da so krajanje z našim delom zadovoljni in nas podpirajo.

Na kraju sva spregovorila še nekaj besed o gasilskih veselich. Tov. Trček pravi, da brez njih ne bi šlo, saj so gasilci tudi na ta način zbirali denar za opremo. Pravi, da dokler ni bil ustanovljen SIS za požarno varnost, drugače sploh ni šlo. Danes pa je to ostala lepa navada, ki pa še vedno vrže kakšen dinar.

Na kraju gredo gasilcem iz Rovt ob jubileju čestitke z željo, da bi se razvoj društva ne ustavil, da bi bilo čimmanj alarmov. Pa lepo praznovanje v družbi vseh, ki gasilcem v Rovtah pomagajo pri NA POMOČ!

S predsednikom GD Rovte – tov. Francem TRČKOM se je pogovarjal Jakob Kokalj

Dvoje plodnih let

Sredi predlanskega leta je dvanajst obrtnikov ustanovilo splošno obrtno zadrugo »Notranjka« s sedežem v najetih poslovnih prostorih na Tržaški 11 v Logatcu. Od tedaj se je dvanajsterici pridružilo še dvesto, tako zdaj po številčnosti sodi med večje slovenske obrtne zadruga.

Zadruga ima sorazmerno močan komercialni sektor in je dobro računalniško opremljena. Slednje je porok hitrejšemu delu z manj zaposlenimi, kot bi jih sicer bilo treba. Četrtnina je poslov, ki jih zadruga organizira sama, četrtninski pa je tudi delež celotnega prihodka, ki ga zadruga ustvarja z uvoznimi in izvoznimi posli. V trgovinskem poslovanju prevladujejo: računalniška oprema, CNC stroji in spajkalniki.

»Notranjka« je postala tudi gibalno razvoja obrti v občini: na njeno pobudo in z njenim denarjem je zastavljeno načrtovanje obrtne cone. Skušala je oživiti staro šolsko poslopje v Gor. Logatcu, tudi stari vrtec v Dolnjem, a so bili »širši družbeni interesi« temu nasprotni in tako omejevalni, da je realizacija ostala v megli bodočih dni. Uspešno pa se od začetka tega leta razvija zadruga hranilno-kreditna služba.

Kje zadruga vidi svoje mesto v spreminjajočih se pogojih gospodarjenja in različnih oblik lastnine? Načrtuje preobrazbo v delniško družbo, uspešno je že začelo poslovati mešano podjetje »Noting«, ki ga je soustanovila s KLI in zasebniki. Prizadevanja bodo šla v povečevanje izvoza, trdno finančno politiko in kar najbolj racionalno porabo sredstev v korist obrtnikov – kooperantov zadruga.

Ob polletju je 14 zaposlenih evidentiralo promet zadruga v skupnem znesku 33 milijard din. Že bližnja prihodnost bo pokazala, kolikšno težo imajo sedanji rezultati. Če bodo v zadrugi zaposleni še naprej težili k privlačnemu vrednotenju pomembnosti vsakega in vseh kooperantov in poslovnih partnerjev, se dobro poslovanje kar zagotavlja. Preskušnje pa so vsakodnevne. Da bi jih znali modro reševati!

J-za

DOPISUJTE
V
LOGAŠKE
NOVICE

Gasilci iz Rovt leta 1930 s svojo prvo motorno brizgalno

Vrh Triglava sredi vojne vihre

Ljudje vedo, da v Logatcu že več kakor deset let, zelo uspešno deluje Planinsko društvo Logatec. Verjetno pa le malo kdo ve, da med nami živi kmet, partizan 9. korpusa NOV Slovenije, ki je kot partizan poletel 1944. leta stopil na vrh Triglava – Jože Šebenik. Tudi Mitja in jaz tega nisva vedela, čeprav Jožeta poznavamo, še iz najinih otroških let. Lansko jesen sva o triglavskem podvigu slučajno izvedela. Takoj sva se podala v Grčarevec, na Jožetov dom. Pred hišnim pragom naju je sprejel, krepak in postaven mož, ki se mu leta trdega kmečkega dela in partizanstva skoraj da ne poznajo. Morda se nismo videli petdeset let, vendar sva ga takoj prepoznala. V novem, lepem domu smo se vsedli za mizo, si navedli s kozarčkom vinske kapljice na račun srečanja po tolikih letih, in Jože je pričel, zbrano in preudarno pripovedovati o svoji mladosti, uku, vojaščini, kako je bilo v partizanih in kako je šel z drugo skupino partizanov na triglav.

Jože se je rodil 25. februarja leta 1915 v Grčarstvu, pri Maticu; prva svetovna vojna se je bila močno razdivjala. Ko je pasel krave kot sedemletni fantič, je pri igri na paši izgubil oko.

Za čevljarja se je izučil pri čevljar-skem mojstru Jakobu Lukančiču na Čevici v Logatcu. Bil je to mojster, ki je znal narediti vsake vrste obutev, jance in pomočnike. Po končani učni dobi je šel Jože k vojakom. Od vojakov pa se je spet vrnil domov h kmetovanju.

Ko se je razplamtela druga svetovna vojna, je vedel, kaj je njegova dolžnost. Leta 1943., meseca oktobra, je šel k partizanom v Vojkovo brigado, ki je bila v sestavi 31. divizije NOV Slovenije. Sodeloval je v vseh bojih, ki jih je ta brigada bila in v njeni sestavi prehodil »po slemenih ob-

lačnih in po grapah temačnih« vso Idrijsko in Cerkljansko hribovje, Gorenjsko ter Primorsko, vse tja do toliminskih grap.

V začetku 1944. leta pa so ga dodelili igralski skupini 9. korpusa NOV Slovenije. Tu je bil kurir, ekonom, in je sploh skrbel za skupino.

Bil je lep poletni dan leta 1944. Igralska skupina je bila v zatrepu doline Zadnjice, v Trenti, ko so nenadoma vzrli v daljavi vrh Triglava. Poročila se je ideja! – Pojdemo na Triglav! Prav tu, vrh Triglava izobesimo slovensko zastavo in na ta način pokažimo okupatorju, da so partizani še vedno tu, da bojo tu tudi ostali ter da bo kmalu svobodna vsa Slovenija do skrajnih meja, kjer živi naš rod, vse tja do Rezije in Beneške Slovenije! – V Bovcu pa so bili Nemci!

V sredo 2. avgusta leta 1944. se je rojeval lep sončen dan, ko je skupina krenila na zmagoslavno pot. V skupini so bili štirje partizani, in to: Lev Svetek-Zorin, Danilo Turk-Joco, Jože Šebenik in Joško Ejavec. Skupino pa so krenili na pot še, Tilka Domevšček, poročena Lojk, tistikrat aktivistka Žarka iz Soče, in Herman Srebrnič, takratni župnik v Soči v Trenti. Od tod tudi njegov nadimek – Soški Trentar! Skupina bi se moralo pridružiti še več trentarskih deklet, pa so se ustrašile slabega vremena, ki se je napovedovalo. Vodja skupine je bil Danilo Turk – Joco, kasneje znani gledališki, filmski in estradni umetnik (v Sloveniji še posebno dobro znan iz TV nadaljevanj kot dobročutni, brkati in širokopleči »miličnik« – Joco, s kriglom piva v roki).

Partizani so bili oblečeni v angleške uniforme in vsi oboroženi. V nahrbtnikih pa so imeli le kos kruha in čutarice, napolnjene z vodo. Pot jih je vodila skozi dolino Zadnjice, potem pa po »mulateri« do Tržaške koče na Doliču. Lev Svetek in Joco sta ubrala direktno smer (direktissimo) po južni triglavski steni, ki je bila zavarovana s potrغانo žico in večinoma izpuljenimi klini. Ostala četverica pa se je prav tako po južni triglavski steni povzpela desno na jugozapadni greben velikega Triglava in po tem grebenu prišla na vrh Triglava. Ura je bila enajst dopoldne, ko se vsi zbrali vrh Triglava in tu iz polnih grl zapeli, »Oj Triglav moj dom« in »Od Urala do Triglava«. Potem pa so izobesili našo zastavo na Aljašev stolp. O tem, da so drog prinesli in na njem tudi pripeli slovensko zastavo na Aljašev stolp prav borci Gradnikove brigade, so izvedeli šele kasneje. Razgled pa je bil prelep na vse strani. Videlo se je morje. Spodkopali so in vrgli prek severne triglavske stene, krivični mejnik nove nemško-italijanske meje, ki je stal prav ob Aljaševem stolpu. Razleto se je na tisoče kosov in nihče ga ni več postavil tja! V vpisno knjigo, ki je bila v Aljaševem stolpu pa so vpisali smer pohoda – »V NOVE ZARJE«!

Na vrhu Triglava so se zadržali kar celo uro. Ko je v dolini zvonilo podan, so pričeli sestopati. Z Doliča pa niso šli po »mulateri«, temveč kar po bližnji v dolino Zadnjice. Spetoma je župnik, Soški Trentar, ustrelil gamsa z Jocono puško. Menjaje se so ga prinesli v dolino prav v času, ko je oznanil zvon pri Sv. Mariji v Trenti večerni ave. Zvečer pa so priredili partizanski miting v Trenti. Gamsovo pojedino so naredili naslednji dan in jo dobro zalili z briškim vinom iz kleti Soškega Trentarja. Že čez nekaj dni pa jih je pot odpeljala v Rezijo.

Naš Jože Šebenik je konec vojne dočakal v že osvobojenem Trstu. Trdno je še dodal: – »Veselo je bilo v partizanih! Korajža nas je držala pokonci«!

Demobiliziral se je 24. junija 1945. leta in se vrnil na svoj dom v Grčarevec, kjer so vsi domači čakali njegovo vrnitev. Posvetil se je polju, gozdu in domu. Kaj kmalu se je poročil in z ženo Pepco sta vzgojila novi rod: dva sina in dve hčeri. Zdaj pa imata tudi že osem vnukov.

Kmetu Jožetu ni bilo lahko po vojni (kakor tudi drugim kmetom ne!). Kot kremenit Notranjec pa se je znal

spoprijeti z vsemi zmedami in zmotami, tako značilnimi za tisti čas. Kot dober kmet, zagnan v delo z ljubeznijo do zemlje, je uspel. Novo zgrajeni dom in gospodarsko poslopje sta najbolj prepričljiv dokaz za to.

Na koncu še to! Na vrhu Triglava so bile med narodnoosvobodilnim bojem, kar tri skupine partizanov. Meseca junija 1944. leta so bili štirje borci Gradnikove brigade, 2. avgusta 1944. igralska skupina 9. korpusa in 20. oktobra istega leta, skupina borcev Jeseniško-bohinjskega odreda in še dve tovarišici s terena.

Z borci Gradnikove brigade je bil tudi njihov načelnik štaba, Oto Vrhunec – »Blaž Ostrovhar«, ki ga je doživetje na vrhu Triglava tako prevze-lo, da je napisal pesem:

*Pozdravljam te, gora vladar!
V dneh ko trgamo okove,
prišel sem tebi na oltar,
razpeti prapor, misli nove!*

Letos v avgustu je minilo 45 let, od kar je bil naš »Matic« Jože s tovariši vrh Triglava! Ponosni smo nanj – na našega Jožeta.

Bojan Tollazzi

Spet v sedlih

Ob ustanovitvi Konjeniškega kluba Logatec

V Logatcu smo pred dvema mesecema pričeli z novo zanimivo športno rekreacijsko dejavnostjo – s konjeništvom.

Na pobudo ljubiteljev tega športa in rejcev konj je bil ustanovljen Konjeniški klub s sekcijo konjereje. Klub ima sedež v Ložanski dolini oziroma na kmečkem posestvu Petkovec 59.

Ustanovljen je bil z namenom, da bi širil popularizacijo konjeništv kot športne rekreacijske dejavnosti, strokovno usposabljanje članstva v smislu nege, uporabe, selekcije in zdravljenja konj ter vzbujal ljubezen do teh plemenitih živali.

Član kluba lahko postane vsak občan starejši od 10 let ob vplačilu članarine in spoštovanju sprejetih pravil kluba.

Klub je z veliko prizadevnostjo in požrtvovalnostjo svojih članov in ob skromni finančni pomoči v kratkem času opravil veliko delo. Urejeni so hlevski prostori za sedem konj, postavljeni so izpusti za konje, maneža za učenje jahanja, nabavljena je jahalna oprema, prikolica za prevoz konj, osem konj in krma za živali.

V začetku meseca avgusta je bil organiziran tečaj jahanja, ki je bil deležen izrednega zanimanja. Tečaja se je udeležilo 20 ljudi, kar je bila maksimalna možna udeležba; konec meseca avgusta bomo ponovno organizirali tečaj.

V septembru ali oktobru nameravamo organizirati seminar na temo vzreja, nega in zdravljenja konj. Seminar bo namenjen članstvu kluba ter vsem ostalim rejcem konj v občini.

Trenutno je v klubu 54 članov, od tega 13 žensk in 10 mladincev. Želimo si, da bi se v klub včlanilo čim več mladih, saj bi le na ta način lahko pričeli tudi s tekmovalno dejavnostjo, predvsem s preskakovanjem ovir.

Obiščite nas v Ložanski dolini.

Miro Pogačnik

Republiško prvenstvo ARG v Logatcu

Radioamaterstvo je v Logatcu razmeroma mlada dejavnost, saj je uradno registrirana šele v začetku 1980. leta. Vendar so se dejavnosti začele že nekoliko prej, v jeseni 1979 leta. Takrat je nekaj entuziatov sklenilo ustanoviti radioklub tudi v Logatcu. Postopek za redno prijavo je stekel do naslednje pomladi. Pozneje se je klub razvijal postopoma, doživljal svoje vzpone in padce; počasi so se radioamaterji prerinili v leto 1989. O samem razvoju kluba in delu radioamaterjev »Radiokluba Dolomiti« v Logatcu bomo podrobneje spregovorili ob drugi priložnosti.

V Ljubljani v Savljah, kjer ima svoj sedež radioklub »Urške Zatlje«, je stvar tekla podobno kot v Logatcu, le s to razliko, da je ta klub po nastanku še mlajši od logaškega. Uba-da se s podobnimi problemi kot logaški klub, oba pa družijo radioamaterstvo in osebna poznanstva, kajti nekaj članov radiokluba »Urške Zatlje« živi v Logatcu.

Sodelovanje obeh klubov (RK »Urške Zatlje« in RK »Dolomiti«) se ni pričelo šele ob zadnji akciji v Logatcu. Pri posameznih manjših tekmovanjih sta oba kluba sodelovala že od nastanka mlajšega, t.j. RK »Urške Zatlje«. Prvo večjo prireditev pa sta oba kluba skupaj organizirala junija 1987. To je bilo regijsko prvenstvo v ARG tekmovanju. Na tem prvenstvu so se zbirali tekmovalci za udeležbo na republiškem ARG tekmovanju. Tokratno tekmovanje je bilo ob zglednem sodelovanju solidno organizirano.

ARG (amatersko radiogoniometri-ranje) je iskanje oddajnikov, skritih na kakem terenu, od koder se občasno oglašajo (delujejo). Tekmovalci morajo določeno število oddajnikov (število oddajnikov je različno za različne kategorije) s pomočjo sprejemnika in zemljevida odkriti v določenem času. Oddajniki se oglašajo (delujejo) po vrstnem redu točno določen čas (eno minuto vsak). Ko se vsi oddajniki oglasijo, se krog ponovi. Pri tem je potrebno reči, da morajo radioamaterji poznati morsejevo abecedo, ker oddajniki oddajajo z njo svoje znake. Sprejemniki za iskanje teh skritih oddajnikov so posebej prirejani in opremljeni z anteno, s katero je moč v ravnini točno določiti, v kateri smeri je oddajnik. V razgibanem terenu je to nekoliko težje, kajti signal se lahko odbija od nasprotnega poboja in napak je kaj hitra, če tekmovalci ni dovolj pozoren ali pa če je preveč prepričan vase in ne poizkuša določiti smeri z dveh ali več različnih točjišč. Poleg znanja morajo imeti tekmovalci tudi dovolj fizične sposobnosti, kajti idealne poti (to je poti, ki bi jo tekmovalci opravil, če bi vnaprej točno vedel, kje so oddajniki) je med 5 in 10 kilometri, vendar je spet različna po kategorijah. Ker pa tekmovalci lego oddajnika šele ugotovijo, se ta pot kaj hitro podaljša, zato morajo tekmovalci velik del poti preteči, da prispejo na cilj čim prej, vsekakor pa v določenem času.

Še nekaj korakov do cilja

Tisto sončno sobotno jutro so bile radijske zveze na amaterskem ultrakratkovalovnem področju že zelo zgodaj polno zasedene. V s soncem obsijani Logatec so prvi hiteli radioamaterji iz ljubljanskega kluba, ki so bili zadržani, da skupaj z logaškimi radioamaterji postorijo še vse tiste malenkosti, ki so potrebne za sam pričetek tekmovanja (postavitev starta in cilja, postavitev opreme za obdelavo podatkov, za prenos podatkov po radijskih zvezah, priprava okrepčila za tekmovalce itd.). Takoj nato so se že oglasili prvi tekmovalci, ki so hiteli proti njim, nepoznanemu Logatcu. Vsakemu klicu posebej so se odzvali amaterji iz Logatca in tekmovalci so se po radijski zvezi vodili do zbirnega mesta, ki je bilo pri gostilni Krpan. Približno ob devetih so bili vsi tekmovalci zbrani in že rahlo nestrpni. Organizatorji so jih prepeljali na štartno mesto, ki je bilo postavljeno v vnožju Sekirice ob skakalnica. Vzporedno s tem so potekale še zadnje priprave za pričetek tekmovanja. Start in cilj sta bila že postavljena, skupina dvanajstih ljudi je razmeščala in skrivala oddajnike. Pri vsakem oddajniku sta ostala za kontrolo in za pomoč v primeru, če bi oddajnik odpovedal, po en radioamater in en vojak iz logaške vojašnice v Logatcu. Kontrolorji pri oddajnikih so bili opremljeni z radijskimi postajami za stalno povezavo s startom oz. ciljem. Start se je zaradi drobnih tehničnih težav z oddajniki nekoliko zavlekel, zato so bili tekmovalci, med katerimi so bili tudi tekmovalci prijateljskega kluba iz

Pule, že precej nestrpni. Vseeno je tekmovanje le steklo in nestrpnost so tekmovalci lahko spremenili v moč svojih nog in delo svojih možganov. Nekateri so to storili prav zavidljivo dobro, saj so prvi prispeli na cilj že po slabi uri.

Vsak tekmovalci je po prihodu na cilj dobil sendvič in čaj ali sok. Med čakanjem do zadnjega so tekmovalci nestrpno pričakovali rezultate tekmovanja. Z zanimanjem pa so si ogledovali močno izboljšani sprejemniki za ARG, katerega pomembne karakteristike so bile močno izboljšane.

Po prihodu zadnjega tekmovalca so organizatorji tekmovalce prepe-ljali v osnovno šolo »8 talcev«, kjer je vsak udeleženec dobil enolončnico. Medtem so dekleta in fantje, zadolženi za izračun rezultatov in pisanje diplom, trdo delali. Najtrše delo je čakalo Modrijanovo Matejo, ki je izpisovala priznanja in kateri gre vsa zahvala organizatorjev za dobro opravljeno garaško delo. Med čakanjem na podelitev priznanj se je v prijetnem vzdušju razvil pomenek amaterjev. Izmenjana je bila marsikatera izkušnja in sklenjeno prene-kateno novo poznanstvo. Po razgla-sitvi rezultatov in podelitvi priznanj, najboljši so prejeli tudi medalje, se je srečanje v Logatcu počasi končalo. Tekmovalci so odbrzeli proti domu, organizatorji pa so ob pospravljanju opreme modrovali, kaj je bilo dobro organizirano in kje so tiste drobne pomanjkljivosti, ki jih bo treba od-praviti pri organizaciji podobnih tek-movanj.

Naj na koncu (pa ne nazadnje) za-pišem še, kdo vse je s svojim prispevkom omogočil, da je bilo to tek-movanje v Logatcu sploh izvedljivo. V taki ali drugačni obliki so svoj prispevek dali KLI Logatec, KTL – TOZD VALKARTON Logatec, Mercator – KZ Logatec, ŽITO – Pekarna Vrhnika, Snack bar »Charlie«, Mojca – Trgovina na drobno, družbenopolitične organizacije občine Logatec, Vojsna pošta 9983 Logatec, in Zveza radioamaterjev Slovenije. Vsem, ki so pripomogli k izvedbi tekmovanja se organizatorja Radioklub »Dolomiti« Logatec in Radioklub »Urške Zatlje« Ljubljana po tej plati iskreno zahvaljujeta.

Poglejmo si še rezultate:

- pionirji:
 - 1. Damjan SPEC, YU3DHP – 67:35 – 3
 - 2. Jure SPEC, YU3DHP – 73:05 – 3
 - 3. Simon RECELJ, YU3DJR – 89:00 – 3
 - 4. Miha ŠTIBLEC, YU3DHP – 89:26 – 3
 - 5. Janez SAJE, YU3DJR – 87:20 – 2

- ženske:
 - 1. Tanja ZAJC, YU3CAB – 93:10 – 4
 - 2. Martina PUKLAVEC, YU3DIQ – 96:27 – 4
 - 3. Špela JENKO, YU3DJR – 117:53 – 4
 - 4. Doris ŽUNEC, YU3DIQ – 138:00 – 4 izven časa
 - 5. Vladka ŠETINA, YU3CAB – 143:49 – 4 izven časa
 - 6. Biserka ZEMLJAK, YU3CAB – 153:00 – 4 izven časa

- veterani:
 - 1. Ivan LOJK, YU3CST – 171:13 – 4 izven časa
 - 2. Žarko CINK, YU3CST – 176:20 – 4 izven časa
 - 3. Marjan MANKOČ, YU3CST – 163:39 – 3 izven časa

- juniorji:
 - 1. Toni LEVIČNIK, YU3CAB, 44:07 – 4
 - 2. Zoran JAGODIC, YU3CAB, 53:25 – 4
 - 3. Gregor PATERNOSTER, YU3CAB – 56:27 – 4
 - 4. Bine LEBEČNIK, YU2DAZ – 74:48 – 4

- seniorji:
 - 1. Ivo JEREB, YU3DRW, 66:07 – 5
 - 2. Andrej OSTERMAN, YU3CAB – 79:52 – 5
 - 3. Božidar PUKLAVEC, YU3DIQ, 88:58 – 5
 - 4. Marjan JENKO, YU3DJR – 90:29 – 5
 - 5. Janez PUHAN, YU3CAB, 91:37 – 5
 - 6. Robert KUNAVAR, YU3CAB – 92:14 – 5
 - 7. Jure UDOVČ, YU3DJR, 96:09 – 5
 - 8. Jože KOSI, YU3DIQ – 99:09 – 5
 - 9. Franc VIDE, YU3DJR – 110:11 – 5

Rezultati tekmovanja izven konkurence:

- ženske
 - 1. Barbara BRULC, YU2CCH – 97:05

- pionirji:
 - 1. Robert BRULC, YU2CCH – 60:33
 - 2. Andrej RADOVIČ, YU2CCH – 90:53

- juniorji:
 - 1. Miloš ILIČ, YU2CCH – 55:06
 - 2. Kristjan ZAJC, YU2CCH – 60:58
 - 3. Mavricijo MAREŠKO, YU2CCH – 61:22
 - 4. Željko ILIČ, YU2CCH – 63:34
 - 5. Tomaž MEDICA, YU2CCH – 71:54

M. Mirai

Podpredsednik ZRS, tovariš Jan-ko Kosel je podelil najboljšim me-dalje in priznanja

Republiško prvenstvo v motornem letenju

Na letošnjem republiškem prvenstvu v motornem letenju, v Mariboru, je med drugimi, nastopila posadka Aero kluba Postojna, za katero sta nasto-pala Logatčana Tomaž Meze, kot pilot in Mitja Žigon, kot kopilot letala.

S svojim nastopom sta osvojila 13. mesto. Čestitamo!

J. T.

V svetu vznemirljive skrivnosti

Majnika 28.

Vabilo je podzemlje.

Vabila je njegova čarobna lepota.

Vabila je vznemirljiva skrivnost...

Na nedeljo je bilo, ko je bilo sonce blagodatno, ko se je cestna zaprašnost lovila v krošnjah gozdnega zelenila ob stari cesti, ko so premnogi trumoma zavijali s ceste na gozdno stezo, ki vodi do vhoda v Logaško jamo.

Živopisno in praznično in rado vedno je bilo – celo nekaj vzneselega. Pozdrav na levo in desno, in od tod in drugod odmevajoči pozdravi, vpis za spust – krog stote številke. Zaščitna obleka, oprtniki, čelada in naprej zaupanje jekleni vrvi, ki nape-to polzi prek škripca z obiskovalci v globoko brezno – danes cel dan.

Skoz ozko ustje – zadrega za tolstejše postave – sprva nerazločno

podzemlje – kamnito, mrakotno, v dnu razsvetljeno. Za ta dan.

Prijeten deklič, gibkosti verice nalik, je razkazoval nenavadno podobo prevzemajoče nepričakovnosti: vzdolž, počez in gor in dol med kapniki, mimo jezerc, zaves, šrkbin, ob vodi in zvonki besedi ljubke razkladovalke. Podatkov veliko in mnogo in spoznavnih. Občutek miru, prevzemajočega miru... vznemirljivega miru.

Podzemlje – vznemirljivi mir!

Jeklena vrv se spet napne. Kakor zvezda na temnem obnebu zasije tam visoko prosinjajoči izhod. In za prvi povratek iz jame: krst – pod obilno hladno prho.

Zunaj je svet vsakdanji; škoda prisegati na vsakdanjost. Življenje vabi

maš

Spusti v Gradišnico in Logaško jamo

Poleg redne jamarske dejavnosti organizira Jamarsko društvo Logatec sedaj že tradicionalne letne ogleda Gradišnice ali Logaške jame. Takrat lahko, sicer nedostopni jami, obišče vsakdo, ki ima le malo poguma.

Od sorodnih jamarskih prireditev se ta loči po tem, da imata obe jami globoki vhodni brezni, za katerimi šele ležijo vodoravni deli obeh jam. Obiskovalce spuste jamarji z ročnim vitlom v 64 m globoko vhodno brezno Gradišnice, da si potem lahko ogledajo še 200 m jame do globine 130 m. V Logaški jami pa je vhodno brezno globoko 34 m, sledi še okrog 150 m vodoravnega rova.

Glavna privlačnost oziroma posebnost obeh jam oziroma teh spustov za javnost je nedvomno spust v vhodna brezna s preprostim ročnim jamarskim vitlom.

Logaška jama ni samo lepa

Gradišnico je poznal že Valvazor, saj je s svojim vhodom dimenzij 20 x 40 m in globino 65 m burila domišljijo domačinom in je bila znana daleč naokrog. Prvi pa jo je raziskal V. Putick 1886 leta. Ob vhodu v jamo je dal postaviti lesen vitel, samim raziskavam pa je prisostvovalo veliko rado vednežev, po večini Logatčanov. Spomin na ta podvig in raziskovanje jame iz 1927. leta je ostal živ še dolgo časa. Verjetno je prav zato jamarska skupina, Zbrana krog Ivana Dolarja, pripravila spust za javnost v Gradišnico jeseni 1938 leta. Rado vedneže so spuščali le do dna vhodnega brezna.

Zaradi vojne je nastopilo mrtvilo, ki je trajalo vse do začetka petdesetih let. 1957. leta se je v Logatcu ustanovilo Jamarsko društvo Logatec, ki je nekaj let kasneje, jeseni 1964 leta organiziralo spust v Gradišnico. Uporabljen je bil še isti vitel in jeklena pletenica.

Prvi naslednji spust je bil zaradi gradnje jamarskega doma, menjave generacij in slabega vitla šele 1971. leta. Potem so sledili spusti leta 1974, 1978 in ob stoletnici Gradišnice 1986 leta.

Že leta 1971 pa se je pokazalo, da je interesentov za obisk jame več, kot je zmogljivost ročnega vitla. Na voljo sta bili dve možnosti. Namestitev vitla na strojni pogon ali izbira druge primernejše jame. Društvo se je odločilo za drugo možnost, saj ni bilo materialnih možnosti za izdelavo varnega vitla, obenem pa je bilo tudi težko zaščititi veliko vhodno brezno Gradišnice.

Vse živo ob vhodu v Logaško jamo 28. maja 1989

Za drugo jamo je društvo izbralo Logaško jamo. Jama, ki je bila odkrita 1962. leta, je za ta namen zelo primerna. Vhod je majhen, le 1/2 m², tako da ni nevarnosti, da bi kdo po nesreči padel vanjo. Vhodno brezno, ki se navzdol zvonasto širi pa je 34 m globoko (približno toliko je visok logaški cerkveni zvonik), brezno pa zadane sredino horizontalnega rova, ki je tudi lepo zasigano.

Prvi spust vanjo je bil 1974. leta, naslednji 1977. leta, poslej pa vsako leto z izjemo leta 1986, ko je bil organiziran spust v Gradišnico.

O organizaciji prvih spustov vemo le malo. Predhodnik spustov za javnost je bil organiziran po odkritju nosorogovega okostja v Dolarjevi jami pri Kališah. V Kališah je bila jamarska veselica, rado vedneži pa so lahko po lestvicah, varovanimi z vrvjo, splezali 10 m globoko v jamo ter si ogledali ostanke nosorogovega okostja. Ob tej priložnosti je bila izdana tudi spominska razglednica z risbo nosoroga.

Prvi spust v Gradišnico je spremljala veselica na bližnjem Ženčku. Veselica in spust, ki ga je bilo treba plačati sta trajala pozno v noč. V spomin na nosoroga iz Dolarjeve jame v Kališah, so na tej veselici v posebnem šotoru, proti plačilu seveda, kazali živega nosoroga – našemljenega osla.

Ostali spusti so organizirani enako. Spust je običajno zadnje nedeljo v maju ali v prvi polovici septembra. Dan pred spustom jamarji označijo pot do jame ter pripravijo vse potrebno pri vhodu ter razsvetljavo v jami.

Sam spust v jamo je brezplačen, obiskovalci so le zaproseni, da pomagajo pri vrtenju vitla. Društvo dobi nekaj denarja s prostovoljnimi prispevki in prodajo nealkoholnih pijač.

Osnovno orodje pri spustih je vitel. Prvotni vitel iz leta 1938 in 1964 je bil skonstruiran za vleko lesa iz koliševk in je imel temu primerne prenose ter jeklenico premera 10 mm. Po letu 1971 je v uporabi železen, okrog 40 kg težak vitel, ki se ga z jeklenimi trakovi in vijaki pritrdi ob primerno drevo, pri Logaški jami pa na betonski podstavek. Za spuste se

uporablja jeklena pletenica premera 6 mm, ki teče prek škripca.

Pri spuščanju v jamo zadržujeta ročice vitla dva človeka, tretji zavira. Pri dvigu pa so potrebni štirje. Dvig iz Gradišnice traja okrog 10 minut, iz Logaške jame pa pol manj. Za spoznavanje z jamarji v jami ima ekipa pri vitlu poljski telefon.

Obiskovalci ob prvem spustu so se spuščali ob sedežu, ki ga je ščitila žičnata kletka. To napravo je zamenjal kasneje preprost sedež iz deščice, obešene na štirih verižicah. Vrtenje v brezno pa naj bi kompenziralo ležaj med pletenico in sedežem. Obiskovalci so imeli na glavah italijanske vojaške čelade.

V sedemdesetih letih je zamenjal sedež sprva padalski sedež, tega pa kasneje jamarski plezalni pasovi. V Gradišnici uporabljamo še dodatno varovanje spuščajočega z zaporo; ta drsi po fiksni vrvi.

Obiskovalci se po spustu na dno brezna sprehodijo po jami. V Gradišnici je to strm rov, ki se v globini 130 m konča nad drugim breznom, jama ni razsvetljena, zato je potrebna karbidna luč. V Logaški jami je pod vhodom skoraj vodoraven, električno osvetljen rov. Z elektriko ga oskrbuje agregat postavljen zunaj jame. Obiskovalci si sami ali v spremstvu jamarja ogledajo rov v dolžini 150 m. V rovu ni poti, zato zahteva ogled kar nekaj spretnosti.

Spuste organizira Jamarsko društvo predvsem zaradi popularizacije jamarstva, vežbanja vitlanja, želje pokazati del svojih prizadevanj ter navsezadnje tudi iz družabnosti. Popularizacija jamarstva je najpomembnejši dejavnik, saj je od nje v veliki meri odvisen dotok novih članov, pa tudi financiranje.

Obvladovanje vitla ter vzdrževanje ekipe ljudi, je pomembno predvsem zaradi jamarskega reševanja. V zadnjem času je tako vitel in z njim izurjena ekipa že trikrat sodelovala v reševanju ponesrečencev iz jam.

Družabnost in želja pokazati delo društva svojem in prijateljem je pomemben dejavnik. Družabni del spusta pa zajame tudi člane drugih društev, ki pridejo v goste.

(Nadaljevanje na 11. strani)

Nagrajeni spisi z naslovom »Roke«

Ko strmim v roke in preiščujem, kaj vse mi pomenijo, se vselej domislim, kako smešni bi bili ljudje, če ne bi imeli rok. Brez rok bi bil človek neobgleno bitje, saj si težko predstavljam življenje brez rok. Nekateri ljudje roke uporabljajo celo pri govorjenju, saj neprestano mahajo z njimi, kar naredi njihovo pripoved še zanimivejšo.

Če pogledamo daleč nazaj v zgodovino vidimo, da so roke že takrat močno potrebovali. Praljudje so se sporazumevali s kriki in gibi rok. Roke so uporabljali pri vsakdanjem delu, pri lovu in kasneje se te roke pod vodstvom razuma začele opravljati različna dela. Iz leta v leto so se rokodelska dejavnost razvijala bolj in bolj, nastale so umetnine, ki so jih izdelale roke. Roke opravljajo mnogo stvari, ljudje jih uporabljajo za različna opravila in tako se roke tudi različno razvijajo. Delavcem, zidarjem in sploh fizičnim delavcem, ki z rokami opravljajo naporna dela, se roke bolj razvijajo. So močnejše in večje. Razlika med temi rokami in rokami nekdanjih mestnih gospa, katerih roke so bile bele, drobne in nežne, je očitna.

Roke so pomagale ustvariti mnogo lepega. Pa pomislimo, kdo rokam ukazuje? Ukazujemo jim mi, ljudje, naš razum. Toda vsi ljudje rok ne uporabljajo v korist človeštva, temveč tudi v škodo. Vemo, da so nekateri ljudje z rokami pripravljeni uničevati, ubijati in početi še druga grozodejstva. Ali so za to krive roke? Ne, roke samo ravna tako, kot jim ukažemo. Početje rok je odvisno od našega razuma.

Pravijo, da bomo ljudje roke čedalje manj potrebovali, saj je današnja tehnologija že močno razvita. Domnevajo, da bi bilo sedaj življenje mogoče tudi brez rok. Jaz pa se sprašujem, ali je na svetu že res toliko narejenega? Mislim, da ne. Res je veliko preveč ljudi, ki so nesrečno izgubili svoje roke, a vseeno živijo brez njih in opravljajo različna dela. Gotovo pa jim roke, ki so jih izgubili pomenijo veliko in jim ni vseeno, ali jih imajo ali ne.

Katja CIMPERMAN
OŠ »8 talcev« Logatec

Leva roka – pet prstov, desna roka – prav tako pet prstov. Dve zrcalni dvojici – desnica in levica. Drži se ju pogovor, da desnica ne ve, kaj dela levica in obratno.

Tudi v političnem svetu poznamo usmerjenost levo in desno. Ti dve prikrivata druga drugi, kaj počneta, tako da vedno velja zgornji pogovor. A roki v skrajni sili, če drsimo že čisto v nič-brezno, le poprimeta skupaj in zaustavita usodo.

Lepo bi bilo, če bi se to dogajalo tudi v politiki, kjer bi levica in desnica skupaj imeli mnogo večjo in dobro moč, bili bi roki z enim namenom in ciljem.

Roke, tako levica kot njena desna sestra, so lahko tudi zelo, zelo skrivnostne in v svojih črtastih šifrah vsebujejo zapise mnogih življenjskih potez, preobratov, doživljanj in na koncu padec. Ob svečah in zavijajoči tišini te iste roke kot element magije lahko priključijo duhove, premikajo predmete ali uspavajo. Roke so torej sestavni pripomoček ter čar magije.

Tudi pri nas ostajajo ljudje, ki imajo nekoliko drugače oblikovane roke kot čudež pozdravijo telesne in duševne bolezni.

Roke so hkrati zelo praktičen pripomoček in del našega telesa. Z njimi lahko pišemo navadne zabeležke ali ljubezensko pismo, lahko rišejo, slikajo, rezljajo, oblikujejo mojstrovino. Iz glasbil izvajajo sladke glasove predvsem, če so že naučene.

Roke rade pomagajo pri prenašanju, plazenju, plezanju, včasih pa jih krepko občuti tudi zadnja plat. Nera de pomivajo, saj s tem uničujejo svojo gladko površino in kot ljubiteljce lepote in popolnosti si tega res ne morejo privoščiti.

Roke služijo kot podpora. Podpirajo utrujenega, podpirajo glavo, ko je prepolna duhovnih jedi. Nas tudi hranijo, saj brez tega sploh ne bi uspeli.

Na koncu so roke udeležene v splošni kulturi. Prijatelji in politiki se rokujejo, po stisku rok se lahko ugotovi osebnost, narava človeka, pri tem si desnica in levica podata »roko« in preko njihju steče kot preko mostu naklonjenost in ljubezen. Če zehamo, kašljamo ali kihamo, nikoli ne smemo pozabiti na – roko.

Najraje pa imam domač kruh zamesen z ljubeznijo in dobroto prijatelne mamine roke, ki mi brez velikih besed rečejo: »Lahko noč in sladko spi«.

Katarina SAJOVEC
OŠ Edvarda Kardelja Logatec

Roke so čudovito orodje, ki odločajo o naši usodi. V sovraštvu roke sejejo smrt, v dobroti režejo topel kruh, v ljubezni objemajo, v siromaštvu prosijo.

Roke, zlate materine roke, zgovorne in žuljave, prezeble in zgubane so bogastvo-največje bogastvo na svetu. Materine roke so vedno polne dobrote, ljubezni in radodarnosti. Materine roke, ki tolažijo in so mokre od nešteti solza, so najmekkejšje roke. Te roke, ki mesijo kruh, pečijo sladko potico, okopavajo in plevejo, grade hišo, mešajo beton, pomivajo posodo, ne more zamenjati zlato z vsega sveta.

Ali očetove roke, ki sekajo drva, da se ob toplem plamenu lahko ogreje družina. In vendar jih noben plamen ne more pogreti bolj, kot so tople same. Utrjene roke, ki so vedno polne upanja, spodbude in moči, so del očeta, ki kot lev bedi nad domačim ognjiščem.

Roke, iz katerih bruha smrt, niso vredne, da so še na svetu. A roke, ki želijo delati dobra in humana dejanja, bi se morale razpredeti kot češnjev cvet, kot zlato jabolko. Premagati bi morale hudobne roke in jih onemogočiti. Toda upanja ni, ni ...

Barbara PIRC, 7. a
OŠ »8 talcev« Logatec

Roke so žuljave in negovane, bele in lepe ali pa razbrazdane. Roke v dolgih ali kratkih rokavih. Vse te rtoke ti marsikaj povedo ...

Prijatelj ti ponudi roko v znak prijateljstva, fant in dekle se sprehajata z roko v roki, z rokami si povesta vse. Mati pokaže otroku ljubezen z rokami. Neguje ga in boža, dokler si ne pomaga s svojimi rokami.

Roka od roke se razlikuje, lepa ali žuljava, vsak jo potrebuje. Srečni pa smo, ko roke rabimo za prijateljstvo in srečo.

Hedvika TRPIN, 7. a
OŠ Edvard Kardelj Logatec

Kaj je roka? Del našega telesa – torej nič posebnega, a vendar nekaj velikega in pomembnega.

Kar pogledajmo dojenčka, kako kot svoje prvo delo ogleduje svoje nežne ročice in prešteva zalite prstke. Ne moreš iti mimo, ne da bi ga pobožal in si mislil: »Le kaj bo s temi ročicami?«

Od črnila umazani prsti in dlani. Seveda – to so roke šolarja. Delo njegovih rok je pisanje in tudi za pretep jih uporablja. Včasih pa mora poprijeti tudi za resno delo.

Roke mladostnika spoznamo po cenemem nakitu, saj za pravega ni denarja.

In že je tu žuljava roka skrbnega očeta. Zgarana od dela za lepše življenje svojih otrok. Kdaj pa kdaj otroci čutijo tudi pekočo dlan na zadnjici, a nikdar ni to znak hudobije ali sovraštva, ampak ljubezni in skrbi.

Materina roka. Nežna roka, ki me poboža in objame, kadar mi je hudo. Pripravljena je pomagati svojim otrokom ponoči in podnevi, v vročini in mrazu, v dežju in soncu. Da, to je materina roka, zgarana in žuljava, a vendar najlepša. O, da ne bi nikdar omahnila!

Na koncu življenjske poti pa je roka zgarana in uvela, zaznamovana s prestalim trpljenjem.

Jernej TUŠAR, 5. b
OŠ »8 talcev« Logatec

Roke so del našega telesa. Roka je sestavljena iz več delov. Začel

bom kar pri prstih. S prsti lahko počnemo kar hočemo. Z njimi lahko napravimo figo, držimo svinčnik, bobnamo po mizi, nekateri pa z njimi vrtajo po nosu. Poznamo tudi ljudi z dolgimi prsti, pa niso vsi tatovi, lahko so tudi pianisti. Če prste stisnemo nastane pest.

Pest je zelo pomembna pri fantih. Z njo lahko groziš ali pa jo koristno uporabiš. Višje od pesti proti rami je komolec. Tudi ta je stalno v uporabi. S komolcem lahko suneš sošolca pod rebra. Sploh pravijo, da so komolci povsod potrebni, če jih seveda znaš uporabljati.

Kaj pa če gledamo na roke z druge plati? Ne znam si predstavljati življenja brez rok. Z njimi lahko delaš najrazličnejše stvari. Brez rok se ne da delati. Če ne moreš z njimi delati, potem z njimi ne moreš niti jesti. V zgodovini NOB je nastala tajna sovražnikova organizacija – črna roka. Ta je med vojno po Logatcu trosila strah in grozo. Ob koncu vojne je pobegnili roki pravice. Roka pravice.

Najbolj se lahko zanesemo na svoje roke. Z rokami lahko gradimo hiše, ceste, mostove. Umetniki s pomočjo rok in ustvarjalne domišljije gradijo svoje stvaritve, ki se jim porajajo najprej v njihovih glavah, šele nato na papir zabeležijo verz, napišejo zgodbe, slikarji pa s čopičem na platno nanesejo barve. Roke lahko rušijo – podirajo. Če dobro pomislimo, so roke sušnji našega razuma. Roke ne bi nikoli same rušile, morile, če jim ne bi narekovali naš razum, ki pa ne ravna vedno razumno.

Andrej LOGAR, 8. a
OŠ Edvard Kardelj Logatec

Roke so naši udje, ki lahko marsikaj ustvarijo. Lahko so to pridne in delovne roke, ki kiparijo, slikajo, pišejo ali pa delajo na vrtu, v hlevu, v tovarnah, v gozdu. Lahko pa so to roke lenuha, ki ves dan leži ali pa se podi za psi. Vendar pa tudi te roke nekaj delajo.

Zavezujejo konzerve na živalske repe, lahko mečejo kamenje v ptice, lahko pridno podstavljajo žebličke na stole. Kaj vse še lahko naredijo roke? Če bi hoteli napisati vse, bi porabili precej časa, črnila in papirja. Mamine roke. Zlate roke. Delovne, razpokane, skrbne, so pripravljene narediti vse. Kuhajo, režejo, pereče, pomivajo posodo, pospravljajo, postiljajo, pometajo in opravljajo vsakršna opravila. Negujejo, božajo, tolažijo. Levica, desnica. Roke, ki so pridne, so zelo priljubljene. Včasih pravimo: »Saj imaš dve levi roki!« Take roke so lene. Moje roke pišejo spis o rokah. Držijo nalivnik in čakajo, da napišejo, kar se rojeva v moji glavi. Roke imamo tudi zato, da si jih lahko okrasimo. Npr. z zapestnicami, urami in prstani. Roke pa so lahko tudi čarobne. Take roke lahko zelo umetniško naredijo, česar se lotijo. Um narekuje, roke delajo. Srce ustvarja, roke pišejo.

Nevenka KAVČIČ, 7. b
OŠ Edvard KARDELJ

Namesto prazničnega razmišljanja ali – avnojska Jugoslavija – kaj to je?

V teh nekaj zadnjih letih poslušamo in beremo, kako se po vrsti vsi zavzemajo za avnojsko Jugoslavijo, vse povsod: na Slovenskem, Hrvaškem, v Srbiji in obeh pokrajinah, pa v Makedoniji nič manj kot v Črni gori ali Bosni in Hercegovini. Vendar prav tako so tudi glasna očitjanja ene republike drugi, kako da druga ni za avnojsko Jugoslavijo, da želi druga podirati avnojsko Jugoslavijo. In na koncu je ta besedni sklop – avnojska Jugoslavija – sredstvo, s katerim želi dokazovati ena republika

svojo privrženost jugoslovanstvu, drugi pa v isti sapi dokazati nasprotno. In kaj sploh je ta avnojska Jugoslavija? Zakaj si te avnojske Jugoslavije ne bi ogledali od blizu, saj je je vsega za eno stran; in enostavna je in jasna. Vsa enostavnost in jasnost pa lahko brž zbledi spričo raznoterih razlagalcev po »svoji meri«.

Oglejmo si, kolikor se da natančen prevod znamenitega sklepa po avnojski Jugoslaviji!

Antifašistični svet narodne osvoboditve Jugoslavije

Sklep številka 3

SKLEP

drugega zasedanja Antifašističnega sveta narodne osvoboditve Jugoslavije o izgradnji Jugoslavije in federativnem načelu.

Na temelju pravice vsakega naroda do samoodločbe, vključujoč tudi pravico do odcepitve ali do združitve z drugimi narodi in skladno z resnično voljo vseh narodov Jugoslavije, izpričano med triletnim skupnim narodnoosvobodilnim bojem, ki je skoval nerazdružljivo bratstvo Jugoslavije, Antifašistični svet narodne osvoboditve Jugoslavije sprejema naslednji

SKLEP

1. Narodi Jugoslavije niso nikoli priznali in ne priznavajo razkosane Jugoslavije s strani fašističnih imperialistov in so dokazali v skupnem oboroženem boju svojo čvrsto voljo, da ostanejo še naprej združeni v Jugoslaviji.

2. Da bi se uresničilo načelo suverenosti narodov Jugoslavije, da bi Jugoslavija predstavljala resnično domovino vseh svojih narodov in da bi nikdar več ne postala domena katerekoli hegemonistične klike, se Jugoslavija izgrajuje in se bo izgradila na federativnem načelu, ki bo zagotovil popolno enakopravnost Srbov, Hrvatov, Slovencev, Makedoncev in Črnogorcev oz. narodov Srbije, Hrvatske, Slovenije, Makedonije, Črne gore ter Bosne in Hercegovine.

3. V skladu s tako federativno izgradnjo Jugoslavije, ki temelji na popolnih demokratičnih pravicah, je tudi dejstvo, da že zdaj, v času narodnoosvobodilnega boja, predstavljajo temeljne organe ljudske oblasti posameznih narodov Jugoslavije, narodnoosvobodilni odbori in Antifašistični sveti narodne osvoboditve (Glavni narodnoosvobodilni odbor Srbije, Antifašistični svet narodne osvoboditve Hrvatske, Slovenski narodnoosvobodilni odbor, Antifašistični svet narodne osvoboditve Bosne in Hercegovine, Antifašistični svet narodne osvoboditve Črne gore in Boke, Antifašistični svet narodne osvoboditve Sandžaka, Inicijativni organ za Antifašistični svet narodne osvoboditve Makedonije) in da je Antifašistični svet narodne osvoboditve Jugoslavije vrhovno zakonodajno in izvršno predstavniško telo narodov Jugoslavije in vrhovni predstavnik suverenosti narodov in države Jugoslavije kot celote.

4. Narodnim manjšinam Jugoslavije se bodo zagotovile vse nacionalne pravice.

5. Ta sklep velja takoj.

V Jajcu, 29. novembra 1943.

Za Antifašistični svet narodne osvoboditve Jugoslavije

Sekretar
R. Čolaković (l.r.)

Predsednik
dr. I. Ribar (l. r.)

Avnojski principi so se vsa leta po vojni spreminjali po politični in oblastni volji, ne oziraje se na ljudstvo, ki je moralo vsem spremembam in dopolnitvam prvobitnega avojstva pritrjevati. In sleherno nesoglasje s spremembami bi pomenilo kontrarevolucionarno obnašanje!

Resnično, bilo bi se treba vrniti k izvirom avnojske Jugoslavije. Vendar bi pri tem tvegali opustiti prenekatero »pridobitve«, ki so se pridobile v imenu narodne osvoboditve še pozno v povojnih letih. Zato lahko dvomimo v iskrenost mnogokdaj izrečene prisege na Avnoj. Namreč: Avnoj govori o suvereni samoodločbi narodov za federacijo in o enakopravnosti narodov in narodnih manjšin. Dalje govori Avnoj o tem, da predstavljajo ljudsko oblast posamezni narodnoosvobodilni odbori oz. posamezni antifašistični sveti, zakonodajno in izvršno predstavniško telo pa je Avnoj, ki je tudi vrhovni predstavnik suverenosti narodov in države kot celote. Avnoj tudi ne priznava razkosanosti Jugoslavije, kakor jo je razkosal sovražnik, govori pa o federativni ureditvi Jugoslavije.

Vse sistemske rešitve, politične in gospodarske so bile premnogokrat plod prenekaterih zmot in zablod. Danes smo tu, kjer smo. Povratak k Avnoju bi nam utegnil pomagati iz zmot in zablod.

maš

ZAHVALA

ob boleči izgubi dragega moža, očeta in dedka

IVANA POPITA

iz Hotedršice 36

se zahvaljujemo vsem, ki so ga pospremili na njegovi zadnji poti, še posebno pa dr. Katarini TURK in dr. Jožetu SKVARČI ter ostalemu zdravstvenemu osebju. Zahvala gre tudi Gasilskemu društvu Hotedršica in Združenju šoferjev in avtomekanikov Logatec, ter gospodu župniku za lepo opravljeni obred in tolažilne besede.

Žalujoči vsi njegovi

ZAHVALA

ob boleči izgubi moža, očeta in pradeka

JANEZA JEREBA

iz Logatca, Stara c. 10.

se zahvaljujemo vsem, ki so ga pospremili na njegovi zadnji poti, še posebno pa se zahvaljujemo dr. Skvarči ter gospodu župniku za njun trud, pa tudi Društvu upokojencev ter vsem sosedom in ostalim znancem.

Žalujoči žena in otroci z družinami

Spusti v Gradišnico in Logaško jamo

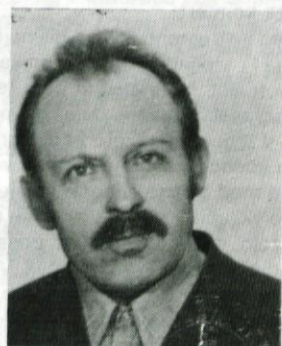
(Nadaljevanje z 9. strani)

Spusti v Gradišnico in kasneje v Logaško jamo imajo ustaljeno mesto med prireditvami v Logatcu. Kljub temu da niso skomercializirani, privabljajo veliko število ljudi, od katerih se zaradi tehničnih omejitev spusti v jamo le majhen del. Kljub temu pa je bilo v Gradišnico spuščeno dosedaj okrog 300 ljudi na 6 spustih, v Logaško jamo pa 900 ljudi na 13 spustih.

Obstajajo ideje pa tudi možnosti, da bi društvo spuste finančno bolje izkoristilo. Potreben bi bil hitrejši, strojni vitel, obenem pa organizacija veselic pri jami ali vključitev v kako drugo turistično prireditev. Takšni spusti bi gotovo postali dober vir za služka za Jamarsko društvo Logatec. Seveda pa bi postali tako tudi obveznost, ki bi verjetno slabo delovala na društvo, ki ga družijo jamarstvo in ne pridobitništvo.

Še več pa bi izgubili obiskovalci – pristno jamarsko doživetje.

Andrej Mihevc

ZAHVALA

Ob boleči izgubi moža, očeta in sina

FRANCA DOLENCA

s Kalč

se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom in ostalim znancem, ki so darovali cvetje in ga pospremili na njegovi zadnji poti. Zahvaljujemo se tudi gospodu župniku za lepo opravljeni obred in tolažilne besede v težkem trenutku.

Žalujoči vsi njegovi

KULTURNA KRONIKA

15. ŠENTJERNEJSKO SREČANJE OKTETOV – Po dveh letih premora se je 24. 6. 1989 v vedno prijaznem Šentjerneju na Dolenjskem zbralo 23 oktetov iz vse Slovenije, da bi zapeli in nadaljevali izročilo tovrstnega pevskega sestava, začetega pred skoraj 40 leti. Pevci in pevke so se zbrali v osnovni šoli in ves popoldan, tja do večera, se je razlegala raznovrstna pesem. Logaški oktet je bil na prireditvi že štirinajstič, prav tolikokrat je obiskal Šentjernej še Oktet Sava, na vseh srečanjih pa so peli kajpak domačini in znameniti Oktet bratov Pirnat. Zavidljiva vztrajnost, ki daje poleta tudi ostalim, da hočejo prireditve ohraniti. Posebna hvala gre domačemu oktetu, ki uspeva tudi v teh časih ohranjati tradicijo. Veličastno je pod gotovo roko dirigenta Igorja Švare zadonela pesem združenih oktetov, ki so tokrat zapeli kar iz dvorane, pritegnili pa so tudi poslušalci ob Premrlovi Zdravljici.

LOGAŠKI OKTET OB LOGAŠKI STOJNICI V LJUBLJANI IN PRED MAGISTRATOM. – Logaška osmerica se je odzvala povabilu logaškega Planinskega društva in zasebnih turističnih delavcev, ki so med prireditve ob ljubljanski Kmečki ohceti 29. 6. 1989 uvrstili tudi domačo, notranjsko pesem. Ob ljubljani je pri logaških stojnicah zazvenela marsikatera domača na neformalnem koncertu, pozno zvečer pa je Logaški oktet nastopil skupaj z nekaterimi pevci in plesalci iz Slovenije, Vojvodine, Italije in Madžarske pred Magistratom na priložnostni prireditvi, ki je vabila mimoidoče kar tako, vendar dovolj vabljivo z glasbo in plesnim gibom. Oktetovo pesem je dopolnjevala izbrana beseda recitatorja Marcela Štefančiča.

PRAZNIK VINA V REPENTABRU. – Že sedemindvajsetič so vinogradniki pobratenega Repentabra pripravili razstavo svojih belih in črnih vin drugi petek letošnjega julija. Nanjo pa že nekaj let zapovrstjo vabijo Logaški oktet. Pevci so bili, kot vedno, deležni posebne pozornosti in najave, domače poslušalstvo pa je poleg izbora slovenske pesmi prvič slišalo tudi, za oktet, na novo naučeno pesem Morinella. Prireditev je pozdravil tudi logaški župan, medtem ko je zaradi boleznih repenski odstopil svoje mestu svojemu namestniku Aleksiju Križmanu. Prireditev so pohvalili tudi častni gostje, med njimi podprefekt Ravalli, predsednik Pokrajine Crozzoli in konzul SFRJ Ivič. Pesem se je razlegala ob pršutu in vinu še dolgo v noč.

KRAS

LETNI KONCERT UČENCEV GLASBENE ŠOLE. – Sredi junija so neštevilni poslušalci v veliki dvorani narodnega doma v Logatcu spremljali letni koncert učencev glasbene šole. Prireditev bi pravzaprav lahko poimenovali tudi (razširjena) produkcija, saj se je v 30 nastopih, v 38 skladbah predstavilo 40 učencev nižje GS Logatec, s spremljavo pa je sodelovalo še četrto učiteljev, dva gojenca srednje glasbene šole, Primož Sark in povezovalka Tanja Matič.

Iz tako pestrega dogajanja je težko potegniti koncertno nit, pa verjetno to niti ni bil namen prireditve. Razveseljiv je bil dojem celotne prireditve: velika večina nastopajočih je bila za nastop zares dobro pripravljena, tako da smo lahko starši, učitelji in tudi nastopajoči skladbam sledili brez tiste običajne nestrpnosti: saj se mu ne bo ustavilo, saj jo bo zvozila! V tem pogledu je pa šlo za koncert.

Med instrumentalisti so bili najštevilčnejši pianisti (12), flautisti in blokflautisti (11), violinisti (6), harmonikarji (4) in kitaristi (4), trije trobentači, po en saksofonist, klarinetist in celo tenorist Jernej Černe.

Razveseljiv je velik delež skupinskih predstavitev – komorne orkestralne igre. V tem pogledu gre za velik napredek šole kot celote in njenega usmerjanja učencev. Malo je namreč verjetnosti, da bi večje število učencev kdaj prišlo med soliste, mnogo več je verjetnosti, da se bodo z vztrajnim delom lahko vključili v tak ali drugačen manjši ansambel, kjer pa so tovrstne izkušnje zelo dobrodošle. Med posamezniki (naj)višjih letnikov velja posebej omeniti nastope Polone Trček, Vesne Doles in Matija Rupnika, ki so tehnično, zvečine tudi interpretacijsko, sodili v vrh večera. Ne gre prezreti korenjakega nastopa trobentarja Aleša Vavkna, in predvsem ne godalnega orkestra, ki se je v logaški javnosti oglasil po skoraj treh desetletjih tovrstnega molka.

Vsem nastopajočim in njihovim mentorjem iskrene čestitke za dosežke. Organizatorjem morda v razmislek: v prihodnje bi kazalo koncert razložiti od produkcije glasbene šole. Vodstvu šole z Janezom Trevnom na čelu pa velja želja, da se intenzivirajo trobilni oddelki, z jasnim smotrom prihodnjega okrepitja logaškega pihalnega orkestra.

Jago

KORAJŽA VELJA! – TRETJIČ – Še večji kot na lanskí, drugi, razpis tekmovanja v igranju na diatonične harmonike, je bil letošnji odziv tekmovalcev in poslušalcev. 20. avgusta se je pred gornjelogiško šolo zbralo kar 55 tekmovalcev, ki so se res številnemu občinstvu predstavili v skorajda štiriurnem nastopu. Tekmovalci so bili z vseh koncev Slovenije in tudi s Tržaškega. Tekmovanje je s soorganizatorji: logaško kulturno skupnostjo in krajevno skupnostjo »Tabor« pod pokroviteljstvom SOZ »Notranjka« organiziralo gorenje-logaško gasilsko društvo, na čelu s predsednikom Alojzom Molkom. Program je povezoval Primož Sark.

Poprečna raven tekmovalcev je bila višja od lanske. Izrazito nedoraslih tekmovalcev ni bilo. Morda to pomeni, da si je tekmovanje že pridobilo določeno raven. Ocenjevalno komisijo so sestavljali: Zoran Lupinc, svetovni prvak na diatonični harmoniki, Stanko Žagar, avtor učbenika za diatonično harmoniko, ter Marcel Štefančič, Janez Gostiša in Matjaž Albreht. Po njihovih ocenah so bili letos najboljši: lanskeoletni zmagovalec David Danieli iz Trsta, Pepca Blejc iz Mengša in Tone Omahna iz Ljubljane. Publiko je bilo najbolj všeč igranje Rajka Žaklja. Denarne nagrade za tri prvouvrščene so prispevali: prireditelj, logaška kulturna skupnost in krajevna skupnost »Tabor«, denarno nagrado po izbiri občinstva pa je prispevala »Notranjka«.

Reči je treba, da je bila prireditev kakovostna, a dokaj obsežna. Verjetno bi kazalo prihodnjič organizirati dopoldne izbirno tekmovanje in popoldne finalno tekmovanje. Po ekshibicijskem nastopu zmagovalcev pa smo doživeli še posebnost: z dvema skladbama se je predstavil tudi Zoran Lupinc. Res – mojster nad mojstri! Tehnične omejitve, ki jih v primerjavi s klavirsko harmoniko ima diatonična, pri tolikšnem obvladovanju instrumenta skorajda izginijo.

Naj povemo še, da je prvih enajst najboljših tekmovalcev prejelo še monografijo o Logatcu, kakor so jo oblikovali udeleženci lanskeoletnega mladinskega raziskovalnega tabora, prvih pet pa še šolo za uk harmonike izpod peresa Stanka Žagarja.

Po končani prireditvi je bila tradicionalna gasilska veselica, ki so ji ritem dajali »Veseli Zasušci«.

Jago

Novo v logaški knjižnici

LEPOSLOVJE ZA ODRASLE (prevodi romanov)

ARCHER: Prvi med enakimi, BAGLEY: Opijska sled, BRISKIN: Samo sanje so premalo, COLLINS, J.: Lucky, COLLINS, L.: Greh, ELLIS: Manj kot nič, FRIEDMAN: Beneška maska, HOLT: Krvava svila, KIRST: Nevarna resnica, LUDLUM: Dvojčka tekmeča, KING: Mačje pokopališče, OATES: Oni, SAUL: Druga najboljša stvar, SHUTE: Mesto kot Alice, SMITH: Leopard lovi v temi.

LEPOSLOVJE ZA MLADINO

JUKIČ: Vrtec z jabolk, LOBE: Gegci (cicibani), KOVAČ: O krokodilih, putkah in miselnih igrar, DOLENC: Strupena Brigita, ZORMAN: Ded Nil in teta Filipa, PEROCI: Mož z dežnikom (cicibani) TOLMINSKE PRAVLJICE

STROKOVNA DELA

ChinnerY: 1000 idej za naravoslovce (za mladino)

GARNWEIDNER: Gobe (žepni vodnik)

VERNEZ: Avtoelektrika, CHOLLET: Vozilo, CHOLLET: Motor, LE BAS: Mali veterinarski priročnik, IVAČIČ: Kuharska knjiga, TAYLOR: Vaš pes, TAYLOR: Vaša mačka, KREUTER: Biovrt, EVROPA 1992, MICHEL: Barvanje, lakiranje, zaščita lesa, RICHARDS: POPRAVILO IN vzdrževanje koles.

SLOVENSKO LEPOSLOVJE

DULAR: Na drugi strani Krke, GEISTER: Zgodbe iz grmovja (pesmi), IHAN: Igralci pokra (pesmi), LENARDIČ: Moje ženske (kratke zgodbe), KOVAČIČ: Basel (spominska proza), MALAVAŠIČ: Erazem iz grape (roman), MAZZINI: Godbe (»odštekane« novele), PONIŽ: Štirje letni časi (pesmi), REMEC: Zele-na zaveza (politična fantastika), ŽAGORIČNIK: Obsedno stanje (stanje), ZORMAN: V znamenju tehtnice (roman).

VROČE TEME

LELJAK: Sam proti njim (obveščevalna služba pri vas doma), KOSOVO – Srbija – Jugoslavija, RAZVRATNE muze, SENČAR: To sem jaz, jaz sem Anka, TROCKY: Kosovsko vprašanje, PRAVNI memorandum (ljubljanski proces), HUDELIST: Kosovo – bitka bez iluzija, ŽIŽEK: Druga smrt J. B. Tita, RUPEL: Slovenski intelektualci, AMNESTY INTERNATIONAL – poročilo.

Logaške novice – glasilo SZDL občine Logatec. Predsednik izdajateljskega sveta Franc Jerina. Ureja uredniški odbor. Uredil: Janez Turk, lektor Marcel Štefančič, tehnični urednik Miro Leskovec. Številka žiro računa 50110-678-87486. Tisk Srednja šola tiska in papirja, Ljubljana. Po mnenju sekretariata za informacije SR Slovenije št. 421-1/72 je glasilo oproščeno plačila davka od prometa proizvodov.